

Τὰ “ἐμβόλια” ἔναντι τοῦ Covid-Sars 2
ὑπὸ τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας
τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς
Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ

“ἔλαιον δὲ ἁμαρτωλοῦ

μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλὴν μου”

Ψαλμ. 140,5

Εἰσαγωγικά

Ἡ κατάσταση, πού προέκυψε κατὰ τὴν τελευταία διετία ἀπὸ τὴν ἐπέλαση τῆς διαβόητης “πανδημίας” τοῦ Sars-CoV-2, δημιούργησε πολλὰ ἐρωτηματικά, ἀνέδειξε μεγάλα προβλήματα καὶ ἔβαλε σὲ πολλαπλὰ διλήμματα τοὺς πιστοὺς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν συνεχείᾳ, ἡ ἀσκηθεῖσα πολιτική, γιὰ τὴν ἀνάσχεση τοῦ “πανδημικοῦ κύματος”, μέχρι σήμερα, σχεδιάσθηκε “δίχα Θεοῦ καὶ πρὸ Θεοῦ καὶ οὐ κατὰ Θεόν”, ἀνέδειξε δὲ τὴν πρόθεση τῶν ἐπιτηδείων νὰ ὑλοποιήσουν ἄθεσμες σκοπιμότητες, μὲ στόχο νὰ χειραγωγήσουν τὸν ἄνθρωπο, ὡς ἄβουλο ὄν, στοὺς σκοτεινοὺς ἀτραπούς μιᾶς ἀντίθεης καὶ ἀδιέξοδης πορείας, ξένης πρὸς τὴν οὐσιώδη προοπτικὴ τῆς ἀληθοῦς θεογνωσίας.

Ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη ἀλλοιώθηκε σὲ τέρας ἀλλόκοτον, μετὰ τὴν ἄμικτη καὶ παρά φύση μείξη τηςⁱⁱ μὲ τὸν ὑλισμὸ καὶ τὸν θετικισμό, τὶς ἰδεολογίες ἐκεῖνες, πού πριμοδοτοῦν τὰ πάσης φύσεως πολιτικο-οικονομικὰ συστήματα, καὶ ἐξασφαλίζουν στοὺς “ειδικούς” λιπαρὸ χρηματισμὸ, λαμπρὴ καριέρα, κοσμικὴ λάμψη, μέχρις ὅτου “σβήσουν τὰ φῶτα τῆς γιορτῆς”, λάμψει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ἀποκαλυφθοῦν τὰ ἐρείπια.

Ὁ κάθε ἄνθρωπος, ξεχωριστά, ἀπὸ ἀπόλυτη ἀξία, κατάντησε στατιστικὸ μέγεθος, πού ἀξιολογεῖται ἀπὸ τὰ χρηματοπιστωτικὰ πρότυπα ὠφέλους-ζημίας. Ἡ δαρβινικὴ θεωρία τὸν εἶδε ὡς σύμβαμα (τυχαῖο γεγονός). Ὁ φροῦδισμὸς τὸν ἐξώθησε στὴν ἄρνηση τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἔλλειψη νοήματος στὴ ζωὴ, διότι βλέπει τὴν ζωὴ νὰ ἐξαντλεῖται στὸ φρικτὸ ὄριο τοῦ θανάτου. Καὶ, τέλος, ὁ μαρξισμὸς τὸν κατέστησε κοινωνικὸ ἐξάρτημα, ἐφ’ ὅσον, κατὰ τὴν θεωρία του,

ὁ ἄνθρωπος δὲν καθορίζεται ἀπὸ τὴ συνείδησή του, ἀλλ' ἀντιθέτως, ἡ κοινωνική του ὑπόσταση καθορίζει καὶ τὴ συνείδησή του.

Ἡ ὑγεία ὡς ἀγαθὸ παραδόθηκε στοὺς κροίσους τῆς μεγάλης πόρνης, τῆς ὑπεραντλαντικῆς νέας Βαβυλῶνοςⁱⁱⁱ, καὶ ἔγινε τὸ ἐργαλεῖο μιᾶς μανιώδους καὶ δαιμονικῆς ἐπέλασης κατὰ τῆς ἀνθρωπότητας. Οἱ κυβερνήσεις ἔγιναν ὑπεργολάβοι τῶν πολυεθνικῶν φαρμακευτικῶν ἐταιρειῶν ἢ ἄλλων σκοτεινῶν ὑπερκρατικῶν δυνάμεων, ποὺ διέστρεψαν τὸν φιλόσοφο στόχο τῶν βιο-ιατρικῶν ἐπιστημῶν, ὅπως αὐτὸς θεόθεν ὀρίζεται^{iv}, σὲ ἀπάνθρωπη καὶ δαιμονικὴ ἀστυνόμευση τοῦ ἀγαθοῦ τῆς ζωῆς.

Ἐκατομμυριοῦχος, ἄφρων "τεχνολόγος", χρηματοδοτεῖ σήμερα κατὰ 30% ἑτησίως τὸν Παγκόσμιον Ὄργανισμό Ὑγείας, ὁ ὁποῖος προωθεῖ δι' αὐθαιρέτων ἰδεολογικῶν κριτηρίων τὴν μείωση τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς μὲ παντοειδεῖς τρόπους, τόσο σὲ θεωρητικὸ ὅσο καὶ σὲ πρακτικὸ ἐπίπεδο.

Ὅμως, ἡ φυσικὴ νομοτέλεια, ἡ ὁποία τάχθηκε νὰ βάζει ὄρια στὴν ὕβρη τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τοῦ ἱεροῦ, εἶναι ἀπαραβίαστη. Τὸ μεγαλόρρημα τῆς Βαβέλ, ποὺ θὰ ἄφηνε μνημὲς θαυμασμοῦ στοὺς ἀπογόνους τῶν ἐπιστημόνων τῆς ἐποχῆς, κατήντησε νὰ γίνῃ ἡ αἰτία σύγχυσης καὶ διχασμοῦ^v, καὶ ὁ προσωκρατικὸς φιλόσοφος Ἡράκλειτος, μέσα ἀπὸ τίς ἀμυδρὲς ἐλλάμψεις τοῦ σπερματικοῦ λόγου^{vi}, προειδοποιοῦσε : «*Ἥλιος οὐχ ὑπερβῆσει μέτρα, εἰ δέ μή Ἐρινύες μιν Δίκης ἐπίκουροι ἐξευρήσουσιν*^{vii}».

Μὲ τίς σκέψεις αὐτές στὴν ἀκολουθοῦσα σύντομη μελέτη ἐξετάζουμε στὸ πρῶτο μέρος τὴν προέλευση καὶ τὴ φύση τῶν ἐμβολίων ἔναντι τοῦ Covid-Sars 2 καὶ στὸ δεύτερο ἀξιολογοῦμε τὰ δεδομένα, ποὺ ἀναδύθηκαν στὴν ἐπιφάνεια ἀπὸ τὴ παρασκευὴ καὶ κλινικὴ χρῆση τους, σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἔχει ὡς Κεφαλὴν, τὸν μόνον ἀγαθὸν καὶ φιλόσοφον Θεόν, τὸν παντεχνήμονα Λόγον τοῦ Πατρός, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, δι' Οὗ "τὰ πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε"^{viii}.

A'

Τὰ ἐμβόλια ἔναντι τοῦ Sars-CoV-2

1.Τι εἶναι ἐμβόλιο;

Ἐμβόλιο εἶναι ἓνα βιολογικὸ προϊόν ἀπὸ νεκρὸ ἢ ἀδρανικοποιημένο νοσογόνον παράγοντα (ιό, βακτήριο, μύκητα, παράσιτο), ὁ ὁποῖος εὐθύνεται γιὰ μιὰ λοιμικὴ νόσο. (Παρενθετικά, ἄς σημειωθεῖ, ὅτι ὁ Sars-CoV-2 εἶναι χιμαιρικὸς ἴος καὶ ὄχι ἀπολύτως φυσικὸ προϊόν^{ix}.)

Σκοπὸς τοῦ ἐμβολίου εἶναι νὰ εὐαίσθητοποιήσῃ τὸ ἀνοσοποιητικὸ σύστημα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖο ἀναγνωρίζοντας τὸν ξένο αὐτὸ παράγοντα ὡς εἰσβολέα, παράγει ἀντισώματα (IgM, IgG, IgA) γιὰ νὰ τὸν καταστρέψουν καὶ, παραλλήλως, διεγείρει τὰ λεγόμενα κύτταρα μνήμης (B- καὶ T-λεμφοκύτταρα), ὥστε σὲ ἐνδεχόμενη ἐπαναμόλυνση νὰ τὸν ἀναγνωρίσει καὶ νὰ τὸν ἐξουδετερώσῃ ἐκ νέου.

Εἰσηγητὲς τῶν ἐμβολίων ὑπῆρξαν “τὰ πτωχὰ καὶ τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου”, πού ὁ Θεὸς ἐξέλεξε, “ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνει^x.” Συγκεκριμένα, οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἰατροί, Ἐμμανουὴλ Τιμόνης καὶ Ἰάκωβος Πυλαρινός, συνέλαβαν τὴν ἔννοια τῆς ἀνοσοποίησης ἀπὸ τὴν λαϊκὴ ἰατρικὴ, στὴν τουρκοκρατούμενη Ἑλλάδα καὶ τὴν Κωνσταντινούπολη.

Διαπίστωσαν, ὅτι ὁ ἐνοφθαλμισμὸς παθολογικοῦ ἴσου ἀπὸ προσβεβλημένο πρόβατο, μὲ εὐλογία, στὸ χέρι τῶν παιδιῶν ἀπέφερε θαυμαστὰ θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα, προφανῶς ἀπὸ τὴν ἀπόκτηση φυσικῆς ἀνοσίας. Ἐκ τῶν παρατηρήσεων αὐτῶν προέκυψε, στὴ συνέχεια, ἡ πρώτη ἐπίσημη ἐπιστημονικὴ δημοσίευση στὸ ἀγγλικὸ περιοδικό, “Philosophical Transactions” τῆς Royal Society, τὸ ἔτος 1714^{xi}. Παρόμοιες πληροφορίες μετέφερε τὸν ἴδιο καιρὸ στὴν πατρίδα τῆς καὶ ἡ ἀγγλίδα ποιήτρια λαίδη Mary Worttley Montagu, σύζυγος τοῦ ἄγγλου πρεσβευτῆ στὴν Κωνσταντινούπολη, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη^{xii}. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι ἡ θεραπευτικὴ-προληπτικὴ αὐτὴ πρακτικὴ, σύμφωνα μὲ ἰατροεθολογικὲς μελέτες, ἦτο γνωστὴ καὶ στὴν Ἀσία καὶ τὴν Ἀφρική, ὅπου θαυμάζει κανεὶς τὴν ἀδάμαστη καὶ δυναμικὴ ἐφευρετικότητά τοῦ ἀνθρώπινου νοῦ, ὡς θεοῦ δωρήματος^{xiii}.

Τὰ ἐμβόλια, τὰ ὅποια ἀναπτύχθηκαν στὴν συνέχεια, περιεῖχαν ἓνα ἐξασθενημένο ἢ ἀπενεργοποιημένο ἰό, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν εἴσοδὸν τοῦ στὸν ἀνθρώπινο ὄργανισμό, δημιουργοῦσε τὰ παραπάνω εὐνοϊκὰ ἀποτελέσματα γιὰ τοὺς νοσοῦντες, δηλαδή δημιουργία ἀντισωμάτων καὶ κυτταρικῆς μνήμης.

Ἀπὸ τὸ ἔτος 1972 ἄρχισε, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, νὰ διαφοροποιεῖται ὁ τρόπος παραγωγῆς ἐμβολίων, μὲ τὴν χρῆση ἀνθρωπίνων ἐμβρυϊκῶν κυτταρικῶν σειρῶν, πού προκύπτουν ἀπὸ, ἐπὶ τούτου, ἐκτρώσεις ἐμβρύων ἀνθρώπων, μὲ “ἀνωνύμους γονεῖς”(!), καὶ μέσῳ γενετικῆς μηχανικῆς.

Σήμερα κυκλοφοροῦν οἱ ἐξῆς τύποι ἐμβολίων, συμφώνως πρὸς τὴν πλέον ἔγκυρη καταγραφή τους ἀπὸ τὸ Institute Charlotte Losier^{xiv}.

α. Ἐμβόλια, πού περιέχουν ὀλόκληρο ἰό, ἐξασθενημένο ἢ ἀδρανοποιημένο. (Whole Virus vaccine-Live attenuated or inactivated)

β. Ἐμβόλια, βασισμένα σὲ ἱκὸ φορεῖα (vector-Based vaccine) (Κατ' οὐσίαν πρόκειται γιὰ ἐμβόλιο DNA)

γ. Ἐμβόλια RNA (RNA Vaccine)

δ. Ἐμβόλια DNA (DNA Vaccine)

Ἀπὸ τοὺς παραπάνω τύπους ἐμβολίων, ὁ πρῶτος ἀποτελεῖ τὴν γνωστὴ καὶ παραδοσιακὴ μορφή. Ὁ ἐξασθενημένος ἢ ἀδρανοποιημένος ἰός, εἰσάγεται στὸ μεσοκυττάριο ὑγρὸ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία ἀντισωμάτων.

Οἱ ἄλλοι τύποι λειτουργοῦν ὡς “γενετικοὶ τροποποιητές”, κατὰ τὸν ἀνοσολόγο καὶ ἰολόγο Robert W. Malone. Τὸ ἐνιέμενο ὑλικὸ χειραγωγεῖται καταλλήλως, μὲ τὴν χρῆση βιοτεχνολογίας, ὥστε νὰ εἰσέλθει στὸ πρῶτόπλασμα ἢ τὸν πυρῆνα τοῦ ἀνθρωπίνου κυττάρου καὶ νὰ προκαλέσει ἀνοσοδιέγερση, μέσα ἀπὸ πολυσύνθετους βιολογικοὺς ἀτραπούς. Συνεπῶς, δὲν πρόκειται γιὰ κατ' ἀκρίβεια ἐμβόλια, ἀλλὰ γιὰ γενετικὲς παρεμβάσεις, στὸ ἀνθρώπινο σῶμα.

Τὸ CDC, ἔκαμε δεκτὴ τὴν παραδοχὴ αὐτὴ καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ ἀλλάξει τὸν ὀρισμὸ τοῦ ἐμβολίου ἀπὸ 01^{ης} Σεπτεμβρίου 2021, ὑπὸ τὴν πίεση δικηγόρων στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, πού προσέφυγαν κατὰ τῆς ὑποχρεωτικότητος τοῦ νεοτεύκτου “ἐμβολίου” ἔναντι τοῦ Cov-Sars-2.

Ὡς ἐμβόλιο, μέχρι τὴν 31^η Αὐγούστου 2021, ἀνεγνωρίζετο «ἓνα προϊόν, ποὺ διεγείρει τὸ ἀνοσολογικὸ σύστημα τοῦ ἀτόμου γιὰ νὰ παράξει ἀνοσία ἔναντι συγκεκριμένης νόσου, προστατεύοντας τὸ ἄτομο ἀπὸ τὴν συγκεκριμένη νόσο.» («A product that stimulates a person's immune system to produce immunity to a specific disease, protecting the person from that disease»). Μὲ τὸν νέο ὄρισμό, ὡς ἐμβόλιο θεωρεῖται “ἓνα παρασκεύασμα, ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ νὰ διεγείρει τὴν ἀνοσολογικὴ ἀμυνα τοῦ ὄργανισμοῦ ἔναντι νουσημάτων” (“A preparation that is used to stimulate the body's immune response against diseases”).

Οἱ διαφορὲς μεταξὺ τῶν δύο ὀρισμῶν εἶναι σαφῶς διακριτές. Τὸ ἐμβόλιο, σύμφωνα μὲ τὸν παλαιὸ ὄρισμό, χαρακτηρίζεται ὡς “προϊόν” (product), ἐνῶ στὸν νέον ὄρισμό ὡς “παρασκεύασμα” (preparation), μὲ σκοπὸ νὰ περιλάβει κάθε ἐργαστηριακὴ παρέμβαση, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ προκύψει τὸ τελικὰ ἐνιέμενο ὑλικό στὸν ἐμβολιαζόμενο. Ἐπίσης, στὸν νέο ὄρισμό, ἀντὶ νὰ διασφαλίζεται ἡ πρόκληση ἀνοσίας ἔναντι συγκεκριμένης νόσου, ὅπως εἶχε ὁ παλαιὸς ὄρισμός, ἀπλῶς γίνεται ἀποδεκτὴ ἡ ἀνοσοδιέγερση (stimulate immune response) ἔναντι νουσημάτων!!!

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔννοια τοῦ ἐμβολιασμοῦ, σύμφωνα μὲ τὸν νέο ὄρισμό, ὁ ἐμβολιασμός παράγει προστασία, ἐνῶ μὲ τὸν παλαιότερο παράγει ἀνοσία.

Κατὰ συνέπεια τὰ χρησιμοποιούμενα “ἐμβόλια” ἔναντι τοῦ sars-cov-2 δὲν ἀντιστοιχοῦν πλήρως στὸν κλασσικὸ ὄρισμό τοῦ ἐμβολίου.

Ἐξ αὐτῶν καταφαίνεται ἡ προσαρμογὴ τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου στὴν “πολιτικὴ ὀρθότητα” καὶ ἡ ἀποξένωσή του ἀπὸ τὴν τεκμηριωμένη γνώση. Πλέον, «ὄ,τι ἀρέσει στὸν ἡγεμόνα (γιὰ τὸ σήμερον, γράφε στὴν πολιτικὴ ὀρθότητα) ἔχει ἰσχὺν νόμου» («Quod principi placuit legis habet vigorem^{xv}»), κατὰ τὴν διαπίστωση τοῦ ῥωμαίου νομικοῦ Δομιτίου Οὐλπιανοῦ, στὶς ἐποχὲς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ῥωμαϊκοῦ ἀπολυταρχισμοῦ. Ὅπως ἐπίσης στὴν “προεπαναστατικὴ” Γαλλία ἡ θέληση τοῦ βασιλεῖ ἦταν νόμος («qui veut le roi si veut la loi»).

Τέλος, ἡ προκλινικὴ παραγωγή ὅλων τῶν συγκεκριμένων ἐμβολίων γίνεται μέσα σὲ μιὰ “ἐργοταξιακὴ μονάδα”, ποὺ προέρχεται ἀπὸ κυτταροσειρὲς ζωικῶν ἢ ἀνθρώπινων ἐμβρυϊκῶν κυττάρων. Στὴν πλειοψηφία τους, τὰ παραδοσιακὰ ἐμβόλια δὲν χρησιμοποιοῦν ἀνθρώπινες ἐμβρυϊκὲς σειρὲς, σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ

έμβολια RNA-DNA, στα όποια συντριπτικά επιλέγεται ή τεχνική αυτή^{xvi}.

2.Τι είναι οι κυτταροσειρές;

Οι κυτταροσειρές προκύπτουν από τεχνικές καλλιέργειες ζωικών ή ανθρώπινων κυττάρων και χρησιμοποιούνται έκτενως, τόσο σε βιοχημικές όσο και σε φαρμακολογικές μελέτες.

Για την προκλινική παραγωγή των εμβολίων έναντι του Sars-CoV-2, που κυρίως κυκλοφορούν σήμερα (PfizerBioNtech, Moderna, Johnson & Johnson, Astra Zeneca και Sputnik), χρησιμοποιήθηκαν ανθρώπινες έμβρυϊκές κυτταροσειρές.

Τα έμβολια Sputnik και Astra Zeneca, παράγονται μέσω τεχνολογίας ανασυνδυασμένου DNA στην κυτταρική σειρά HEK 293, που προέρχεται από γενετικώς τροποποιημένα έμβρυϊκά νεφρικά κύτταρα υγιούς θήλεως ανθρώπου, έκτροθέντος το 1972^{xvii}.

Το έμβολιο της Johnson & Johnson παράγεται μέσω τεχνολογίας ανασυνδυασμένου DNA, στην κυτταρική σειρά PER.C6 TetR, ή όποια προέρχεται από τον άμφιβληστροειδή ιστό ενός εμβρύου ηλικίας 18 εβδομάδων, που έκτρώθηκε το 1985^{xviii}.

Τα έμβολια της PfizerBioNtech, και Moderna χρησιμοποιούν, επίσης, την έμβρυϊκή ανθρώπινη κυτταρική σειρά HEK 293, όπως προκύπτει από πλήθος πηγών, στην 3^η προκλινική φάση^{xix}. Οι φαρμακευτικές αυτές εταιρείες επιμελώς προσπαθούν να αποκρύψουν τέτοιου είδους πληροφορίες από το ευρύ κοινό, γι' αυτό και οι δημοσιοποιημένες πληροφορίες τους είναι έξαιρετικώς έπισηλαίς.

Η κ. Melissa Strickler, υπεύθυνη διασφάλισης του έλέγχου της ποιότητας των προϊόντων της Pfizer/BioNtec, δημοσιοποίησε εταιρικά e-mail, με τα όποια έπιβεβαιώνεται ή χρήση ανθρώπινου έμβρυϊκού ιστού σε εργαστηριακές δοκιμές του συγκεκριμένου εμβολίου. Σ' αυτά τα e-mail διαπιστώνεται, ότι ό Philip Dormitzer, έπικεφαλής έπιστημονικός διευθυντής της Pfizer, παραδέχτηκε την χρησιμοποίηση ανθρώπινου έμβρυϊκού ιστού στο πρόγραμμα των εμβολίων της εταιρείας.

Η κ. Melissa Strickler, ή όποια άπολύθηκε, από την Pfizer, μετά τις άποκαλύψεις της, άφήνει αιχμές, ότι πιθανόν τα έμβολια της πρώην εταιρείας της να περιέχουν πρωτογενή ιστό των εμβρύων^{xx}. Την

θέση αυτή έχει ήδη υποστηρίξει ο παιδίατρος Δρ Paul A. Offit του Νοσοκομείου Παίδων της Φιλαδέλφειας των ΗΠΑ, ο οποίος, έρωτηθείς, σε συνέντευξή του, αν υπάρχουν ίχνη DNA από τις αρχικές έκτρώσεις της δεκαετίας 1960, απάντησε καταφατικά και μονολεκτικά -Ναι^{xxi}. Τοῦτο βεβαιώνεται καὶ ἀπὸ ἄλλες ἔρευνες, σύμφωνα μὲ τις ὁποῖες τὰ ἐμβόλια γενικῶς δὲν εἶναι καθαρὰ, ὅσο ὑψηλὲς κι' ἂν εἶναι οἱ προδιαγραφές τῆς ἐκπλυσῆς τους^{xxii}.

3. Ὑπάρχουν ἐμβόλια παραδοσιακῆς τεχνικῆς στὴν φαρμακευτικὴ ἀγορά;

Στὴν φαρμακευτικὴ ἀγορά, παγκοσμίως, κυκλοφοροῦν ἐμβόλια γιὰ τὰ ὁποῖα, στὴν προκλινικὴ παρασκευὴ τους, ὅπως προελέχθη, δὲν χρησιμοποιήθηκαν ἀνθρώπινες κυτταροσειρές καὶ δὲν κατευθύνονται στὸ ἀνθρώπινο κύτταρο, ἀλλὰ παραμένουν στὸ μεσοκυττάριο ὑγρὸ, γιὰ νὰ δημιουργήσουν ἀνοσιακὴ ἀπόκριση τοῦ ὀργανισμοῦ, μὲ τὴν ἀντιγονικὴ τους δράση.

Ἐπισημαίνουμε, ὅμως, ὅτι κυκλοφοροῦν παραδοσιακὰ ἐμβόλια, δηλαδή χωρὶς τὴν παρέμβαση γενετικῆς μηχανῆς, ἀλλὰ μὲ τὴν χρῆση ἀνθρωπίνων ἐμβρυϊκῶν κυτταροσειρῶν. Ὅπως, ἐπίσης, ὑπάρχουν ἐμβόλια χωρὶς τὴν χρῆση ἀνθρωπίνων ἐμβρυϊκῶν κυτταροσειρῶν, ἀλλὰ μὲ γενετικὴ παρέμβαση.

4. Τὰ ἐρωτήματα ποὺ προκύπτουν

Μὲ βάση τις παραπάνω σύντομες ἐπισημάνσεις, τίθενται αὐτονοήτως ἠθικὰ διλήμματα γιὰ τοὺς ἀποδέκτες τῶν ἐμβολίων.

- Εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ ἡ χρῆση προϊόντων φόνου, μὲ σκοπὸ καὶ στόχο τὴν προστασία τῆς ὑγείας;

- Εἶναι θεμιτὴ ἡ χρῆση γενετικῆς μηχανῆς στὸ θεόπλαστο σῶμα μας, μὲ κίνδυνο ἀλλοίωσης τῆς βιολογικῆς μας ὑποστάσεως, ὅπως τὴν ἐξυφαίνει ὁ Δημιουργός, μέσα ἀπὸ τὴν ἀπειρὴ σοφία καὶ ἀγάπη Του γιὰ τὸν ἄνθρωπο;

- Θεωρεῖται ἢ ὄχι δυνητικὴ αὐτοκτονία ἡ παράδοση σὲ ἐμβόλια, ποὺ προκαλοῦν ἀνεξέλεγκτο ἀριθμὸ θανάτων καὶ ἀσύλληπτες μετρήσεις σοβαρῶν παρενεργειῶν, μὲ τραγικὲς ἐπιπτώσεις στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῆς Ἰατρικῆς;

- Κανονίζεται ὁ κληρικὸς ἢ ὁ λαϊκός, ὁ ὁποῖος ἐκθύμως καὶ αὐτεξουσίως ἐμβολιάζεται ἢ καὶ προωθεῖ τὴ συγκεκριμένη ἐμβολιαστικὴ δράση, μὲ ἀνθρώπινες κυτταροσειρές;

Β'

Ἡ διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, περὶ τοῦ ἐμβρύου ἀνθρώπου

1. Ἁγία Γραφή

Ὁ ἐκ τῶν μεγάλων Ἱεραρχῶν Βασίλειος τονίζει στοὺς κατ'ἐπιτομὴν ὄρους, μὲ τεκμηρίωση στὴν Ἰωάννεια θεολογία^{xxiii}, ὅτι δὲν ὑπάρχει κενὸ στὴν Ἁγία Γραφή. Κάθε σκέψη ἢ λόγος ἢ πράξη ("κατὰ νοῦν καὶ λόγον καὶ πράξιν") πρέπει νὰ ἐξαρτᾶται ἀπ'αὐτήν, τόσον ὅσον ἀφορᾷ τὰ "διεσταλμένα", δηλ. τὰ σαφῶς διατυπωμένα, ὅσον καὶ τὰ "σεσιωπημένα", δηλ. αὐτά, πού ἐννοοῦνται. Ὡς εκ τούτου, λυδία λίθος λόγων καὶ ἐνεργειῶν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ Ἁγία Γραφή, γι'αὐτό καὶ κάθε ἐνέργειά του ἔχει πρωτίστως θεολογικὸ χαρακτήρα^{xxiv}.

Ἀκόμη καὶ οἱ φυσικὲς – βιολογικὲς ἀνάγκες, τὰ ἀδιάβλητα πάθη, στὰ ὁποῖα καταδέχθηκε νὰ ὑποταγεῖ καὶ ὁ Κύριος, ἔχουν θεολογικὸ ὑπόβαθρο, διότι μᾶς θυμίζουν τὴν ἀνελευθερία στὴν ὁποία τὸ ἀνθρώπινο γένος διολίσθησε μετὰ τὴν ἀδαμικὴ παρακοή, ἀλλὰ καὶ τὴν βασικὴ δογματικὴ ἀρχή, ὅτι ὁ Κύριος ἔγινεν ὁμοούσιος μὲ τὴν φύση μας, παρεκτὸς ἁμαρτίας, διὰ τῆς ἐν χρόνῳ ἐνανθρωπήσεώς Του, ὅπως ἀειδίως εἶναι ὁμοούσιος μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ἀποτελεῖ αἰρετίζουσα διδασκαλία ἢ ἄποψη, ὅτι "ὁ ἐμβολιασμός δὲν εἶναι θεολογικό, ἀλλὰ ἰατρικὸ θέμα". Πρόκειται γιὰ συνθηματικὴ ἀποστροφή καμπάνιας (slogan), πού χρησιμοποιεῖται ὡς ψυχολογικὸς προπαγανδιστικὸς μηχανισμός ὑπὲρ τοῦ ὑποχρεωτικοῦ ἐμβολιασμοῦ, χωρὶς τὴν παραμικρὴ θεολογικὴ τεκμηρίωση, τόσον, ὅσον ἀφορᾷ τὴν λογικὴ καὶ αὐτεξούσια φύση τοῦ ἀνθρώπου^{xxv}, ὅσο καὶ τὸν δαιμονικὸ τρόπο παραγωγῆς τῶν "ἐμβολίων" αὐτῶν.

Μὲ τὴν ἀντίληψη αὐτὴ θίγεται ἡ οὐσία τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἀγνοεῖται ἡ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι συνείδηση τοῦ πληρώματός Της καὶ στανικῶς ἐπιβάλλονται μέτρα σατανικῆς ἐμπνεύσεως, μακρὰν τῆς ἀγιοπατερικῆς παραδόσεως. Πρόκειται γιὰ ἐκτροπὴ ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξο ἐκκλησιολογία, ὅπως "ὄρθα κοφτά" ἀποφαίνεται ὁ ὁσιος

Παῖσιος ὁ Ἁγιορείτης: «Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι καράβι τοῦ κάθε Ἐπισκόπου, γιὰ νὰ κάνει ὅ,τι θέλει^{xxvi}.»

Ἐπίσης, διακινεῦνται καὶ οἱ δῆθεν συμβιβαστικὲς τοποθετήσεις, ὅτι “ἐπιστήμη καὶ πίστη ἀλληλοσυμπληρῶνται”. Ὡ, τῆς ὕβρεως! Ὁ βεβηλάνθρωπος ἀπαιτεῖ ἰσοθεΐα. Γιατὶ ἄρὰ γε ἀγνοοῦν, ὅτι “πρὸ συντριβῆς ἠγεῖται ὕβρις, πρὸ δὲ πτώματος κακοφροσύνη^{xxvii}” καὶ γιὰτὶ παρακάμπτουν τὴν πνευματικὴ νομοτέλεια, ποὺ διατρέχει τὴν ἱστορία, ὅτι “ἀπὸ συντριβῆς πνεύματος ὑμῶν ὀλολύξατε; ^{xxviii}”

α. Παλαιὰ Διαθήκη

Στὸ βιβλίον τῆς Ἐξόδου καταγράφεται ἀπὸ τὸν Προφήτη Μωϋσῆ διάταξη, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν βάση τῆς παλαιοδιαθηκικῆς διδασκαλίας, περὶ τῆς ἀπολύτου ἀνθρωπίνης ἀξίας τοῦ ἔμβρου.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἐξίσωση τῆς ἀνταποδοτικῆς κυρώσεως- *lex talionis*, (ὅπως «ὄφθαλμὸν ἀντὶ ὄφθαλμοῦ», «ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος» κ.ά.), ἐὰν ὑπάρξει διαπληκτισμὸς μεταξὺ δύο ἀνδρῶν, πληγεῖ κάποια γυναίκα στὴν κοιλιακὴ χώρα καὶ ἀποβληθεῖ τὸ ἔμβρυο, σὲ περίπτωση ἐγκυμοσύνης της, τότε, ἐὰν τὸ ἔμβρυον εἶναι μὴ ἐξεικονισμένον ἐπιβάλλεται στὸ δράστη χρηματικὴ ποινὴ, ἐὰν ὅμως εἶναι ἐξεικονισμένον ἐπιβάλλεται θάνατος^{xxix}.

Ὑπῆρξε λοιπὸν ἡ ἐκτίμηση ἐκ μέρους μικρᾶς μερίδος ἐρμηνευτῶν, ὅτι τὸ μὴ ἐξεικονισμένον ἔμβρυον δὲν εἶναι ἀκόμη ἐμψυχωμένο, ἐνῶ ἀντιθέτως τὸ ἐξεικονισμένον εἶναι πλήρης ἀνθρωπος μὲ λογικὴ ψυχὴ. Τὸ συμπέρασμα τοῦ ἐρμηνευτικοῦ αὐτοῦ συλλογισμοῦ εἶναι ἰδιαίτερα ἀσθενές. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἁγία Γραφή ἐρμηνεύεται διὰ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἐπικαλούμαστε ὡς ἐρμηνευτικὸ ἐπίκουρο δύο ἄλλες μωσαϊκὲς διατάξεις, ποὺ καταγράφονται στὸ ἴδιο κεφάλαιο τῆς Ἐξόδου.

Σύμφωνα μὲ τὴν πρώτη διάταξη, ἐὰν κάποιος προκαλέσει σκοπίμως θανάσιμο κτύπημα σὲ ἄλλον, θὰ πρέπει νὰ τοῦ ἐπιβληθεῖ θανατικὴ ποινὴ. Ἐὰν, ὅμως, τὸ θανάσιμο κτύπημα εἶναι ἀκούσιο, τότε ἀπλῶς ὁ δράστης ἐξορίζεται^{xxx}.

Σύμφωνα μὲ τὴν δευτέρα διάταξη, ἐὰν ταῦρος χτυπήσει κάποιον θανάσιμα, λιθοβολεῖται ὁ ταῦρος, ἀλλὰ ὁ ἰδιοκτήτης του κηρύσσεται ἀθῶος. Ἐὰν, ὅμως, εἶχαν προηγηθεῖ στὸν ἰδιοκτήτη παρατηρήσεις γιὰ τὴν ἐπικινδυνότητα τοῦ ταύρου καὶ παρὰ τίς

διαμαρτυρίες δὲν εἶχε ἀφανίσει τὸν ταῦρον, τότε καὶ ὁ ταῦρος λιθοβολεῖται καὶ ὁ ἰδιοκτήτης καταδικάζεται σὲ θάνατο^{xxx}.

Κατὰ συνέπεια, ἐπειδὴ μέχρι τὸν τρίτο μήνα δὲν εἶναι ἐξωτερικὰ ὄρατὴ ἢ ἐγκυμοσύνη, ἢ ἀποβολὴ τοῦ ἐμβρύου δὲν ἐμπίπτει ἀπολύτως στὸν νόμο τῆς ἀνταποδόσεως, διότι δὲν ἀποδεικνύεται ἢ πρόθεση τοῦ δράστη. Μετὰ, ὅμως, τὸν τρίτο μήνα ἢ μήτρα ἀρχίζει νὰ προβάλλει πάνω ἀπὸ τὰ ὀστᾶ τῆς λεκάνης καὶ γίνεται ἐμφανὴς κάτω ἀπὸ τὸ κοιλιακὸ τοίχωμα, ἰδιαίτερος στὶς πολύτοκες.

Ἡ ἀποβολή, λοιπόν, τοῦ ἐμβρύου ἀνθρώπου, πού προκαλεῖται μετὰ ἀπὸ κτύπημα στὴ γυναίκα, ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἐγκυμοσύνης της, τιμωρεῖται μὲ συμβατικὲς κυρώσεις, διότι ἔχει γίνῃ ἐξ ἀγνοίας καὶ ὄχι ἐκ προθέσεως τοῦ δράστη. Ἡ ἀποβολή, ὅμως, μὲ ἐμφανῆ τὰ σημεῖα τῆς ἐγκυμοσύνης, λογίζεται ὀρθῶς ὡς θανατηφόρο πλήγμα ἐκ προθέσεως, γιὰ τὸ ἔμβρυο, καὶ, σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς ἀνταποδοτικῆς κυρώσεως, τιμωρεῖται μὲ θάνατον· ὁ δράστης πρέπει νὰ ἀποδώσει “ζωὴν ἀντὶ ζωῆς.”

Συνεπῶς, ὁ Μωϋσῆς δὲν ἀποφαίνεται περὶ τοῦ χρόνου κατὰ τὸν ὁποῖον ἐμψυχώνεται τὸ ἔμβρυον, ἀλλὰ συναρτᾶ τὴν δικαστικὴ του κρίση σύμφωνα μὲ τὴν πρόθεση τοῦ δράστη^{xxxii}.

Ὡσαύτως, ἡ Παλαιὰ Διαθήκη γέμει πληθὸς χωρίων, μὲ τὰ ὁποῖα ἐμφαντικὰ ἐπισημαίνεται, ὅτι ἡ πανσθενουργὸς δύναμη τοῦ Θεοῦ ὑφαίνει καὶ καλλιτεχνεῖ “ἐν κρυφῇ^{xxxiii}”, μέσα στὰ μητρικὰ ἄδυστα, ξεχωριστά, τὸν κάθε ἄνθρωπο, ὡς δική Του εἰκόνα. Δὲν ὑπάρχει βιολογικὴ διαδικασία ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὴ βούληση τοῦ Πλαστοουργοῦ καὶ ἄσχετη μέσα στὸ εὐρύτερο σχέδιο πού οἰκονομεῖ γιὰ τὴν πορεία καὶ τὸ τέλος (σκοπὸ) τῆς Δημιουργίας. Γί’ αὐτὸ καὶ ὁ Μωϋσῆς ἐπιπλήττει τὸν ἀγνώμονα λαὸ μὲ τὴν ἀκόλουθη ῥητορικὴ ἀποστροφή, τὴν διαχρονικὰ σύγχρονη καὶ ἀφυπνιστικὴ: «*Ταῦτα Κυρίῳ ἀνταποδίετε; οὕτω λαὸς μωρὸς καὶ οὐχὶ σοφός; οὐκ αὐτὸς οὗτος σου πατὴρ ἐκτήσατό σε καὶ ἐποίησέ σε καὶ ἔπλασέ σε;*^{xxxiv}».

β. Καινὴ Διαθήκη

Μετὰ τὸν Εὐαγγελισμό ἢ Θεοτόκος μετέβη «μετὰ σπουδῆς» (ταχύτατα) στὴν συγγενῆ της Ἑλισάβετ, ἢ ὁποῖα ζοῦσε στὴν ὄρεινὴ Ἰουδαία. Κατέφθασε ἐκεῖ, ὅταν ὁ Κύριος, κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, εἶχε ἐνδομήτρια ἡλικία μόλις ὀλίγων ἡμερῶν. Τὸ ἔμβρυον Ἰωάννης,

“πλησθεὶς Πνεύματος ἁγίου”, ἀναγνωρίζει τὸν Χριστὸν ὡς Κύριον καὶ Θεόν, μὲ τὸ ἐνδομήτριον σκίρτημά του καὶ τὸν θεόπνευστο λόγο του, διὰ τοῦ στόματος τῆς μητέρας του Ἑλισάβετ^{xxxv}.

Μὲ τὸν Εὐαγγελισμὸ καὶ τὴν συνάντηση τῆς Θεοτόκου μὲ τὴν Ἑλισάβετ, τίθενται μὲ ἀπόλυτη σαφήνεια οἱ βάσεις του χριστολογικοῦ δόγματος καὶ τοιοῦτοτρόπως “πληροῦται” ἡ ἀτελέστερη καὶ σκιώδης Παλαιὰ Διαθήκη. Ἡ εὐρεῖα ἀνάπτυξη τοῦ Χριστολογικοῦ δόγματος διατυπώνεται μὲ τοὺς Ὅρους τεσσάρων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

2.Οικουμενικὲς Σύνοδοι

Σύμφωνα μὲ τὸν συνταχθέντα «Ὅρον πίστεως» τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου^{xxxvi}, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι τέλειος Θεός καὶ τέλειος ἄνθρωπος μὲ λογικὴ ψυχὴ καὶ σῶμα. Ὅπως εἶναι ἀειδίως ὁμοούσιος μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κατὰ τὴν Θεότητα, εἶναι ὁμοούσιος καὶ μὲ ἡμᾶς κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα, «χωρὶς ἁμαρτίας», καθ’ ὅσον ἡ σύλληψη τοῦ Χριστοῦ ἔγινε «οὐ σπερματικῶς ἀλλὰ δημιουργικῶς ἐκ Ἁγίου Πνεύματος καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου^{xxxvii}». “Σωματώθηκε” ὁ ἀσώματος ἐν χρόνῳ, προσλαμβάνοντας ἀκεραία τὴν ἀνθρώπινη φύση, σάρκα καὶ ψυχὴ λογικὴ, “ἐξ αὐτῆς ἄκρας τῆς ἐν Παρθένῳ τῇ παναγίᾳ συλλήψεως^{xxxviii}”.

Πάνω στὴ χριστολογικὴ αὐτὴ βάση, κάθε ἄνθρωπος, ὡς εἰκόνα τοῦ Ἀρχετύπου Χριστοῦ, εἶναι τέλειος ἄνθρωπος ἐξ ἄκρας συλλήψεως. Οἱ δογματικοὶ αὐτοὶ Ὅροι διατυπώνονται καὶ ἀπὸ τίς Γ΄, Ε΄, καὶ Στ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδους.

3.Συμφωνία ἁγίων Πατέρων (consensus Patrum)

Ἡ συμφωνία τῶν ἁγίων πατέρων εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς αὐτοκελεύστου παρουσίας τοῦ Παρακλήτου στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Παρακλήτος ἐμπνέει τοὺς ἁγίους Του, σὲ μία κοινωνία λόγων καὶ ἐμπειρίας, ἡ ὁποία στηρίζεται πάνω στὴν ἐδραία καὶ ἀδιάπτωτο στοὺς αἰῶνες διδασκαλίαν “ἣν ὁ μὲν Κύριος ἔδωκεν, οἱ δὲ Απόστολοι ἐκήρυξαν.” Σᾶς παρέδωκα, γράφει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, τὴν «παραδοθεῖσαν ἡμῖν παρὰ τῶν πατέρων ἀποστολικὴν πίστιν [...] συμφώνως ταῖς Ἁγίαις Γραφαῖς^{xxxix}”. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ παρατείνεται στοὺς αἰῶνες καὶ προβάλλεται “ἐν ἐκάστῳ χρόνῳ” τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας μας.

Αναφορικά, λοιπόν, πρὸς τὴν ἀνθρωπίνη ἀξία τοῦ ἔμβρου ἀνθρώπου, διαπιστώνεται πλήρης ταυτότητα στὴν διδασκαλία τῶν ἁγίων Πατέρων, παγκόσμια καὶ διαχρονικά.

Ἐνδεικτικῶς καὶ μόνον, ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς γράφει, ὅτι «κατὰ τοῦτο εἰκὼν ἄνθρωπος γίνεται τοῦ Θεοῦ, καθότι εἰς γένεσιν ἀνθρώπου ἄνθρωπος συνεργεῖ». Καὶ ὁ πρῶτος συστηματικὸς θεολόγος, Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὀρίζει πῶς, «οὔτε σῶμα πρὸ τῆς ψυχῆς ὑφίστατο, οὔτε ψυχὴ πρὸ τοῦ σώματος. Ὁ ἄνθρωπος σπεῖρει ἐν μήτρα οὐκ ἄψυχον ἢ ἡμιάνθρωπον, ἀλλὰ τέλειον ἐρχόμενον ἔμψυχον ἄνθρωπον».

Ἰδιαιτέρως, γιὰ τὰ ἐκτρωθέντα ἢ τὰ ἀποβληθέντα ἔμβρυα, σύμφωνα μὲ τὸν θεοφώτιστο νοῦ τοῦ ἁγίου Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου, οἱ ψυχές τους «ἀθανατοῦνται» καὶ ἀναμένουν τὴν κοινὴ ἀνάστασι στὸ τέλος τῆς ἱστορίας, μὲ τὴν παντοδύναμη καὶ ἄρρητη ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, διότι εἶναι τέλειοι ἄνθρωποι, ὅπως καὶ ἡμεῖς, ἀνεξαρτήτως τῆς φαινοτυπικῆς διαπλάσεώς τους.

4. Ἡ λειτουργικὴ πράξι τῆς Ἐκκλησίας

Σύμφωνα μὲ τὴ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, ὡς ἡμέρα τιμῆς τῶν ἁγίων, ὀρίζεται ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδημίας τους στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία καὶ χαρακτηρίζεται ὡς ἡ γενέθλιος ἡμέρα τους στὴ καινὴ γῆ τῆς ἀναστάσεως.

Ἐξαιρετικά, ὅμως, γιὰ τὰ πρόσωπα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ, ἐπὶ πλέον, καὶ τὰ χαροποιὰ γεγονότα, ὄχι μόνον τῆς γεννήσεώς τους, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς συλλήψεώς τους. Ἡ σύναξι τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ τιμήσει τὴν σύλληψή τους, ἀποτελεῖ καὶ τὴν πλέον ἐπίσημη κατακύρωση τοῦ γεγονότος, ὅτι τὸ ἔμβρυον ἐξ ἀρχῆς ἔχει ἀπόλυτη ἀξία καὶ δικαιούται πλήρους τιμῆς ὡς τέλειος ἄνθρωπος.

5. Ἡ Εἰκονογραφία

Στὴν οἰκουμενικὴ ὀρθοδοξία διασφύζονται οἱ ἀκόλουθες τέσσερις περίπυστες (широко известной) Ἱερᾶς Εἰκόνες, διὰ τῶν ὁποίων ἀποτυπώνεται εἰκαστικά τὸ πλήρωμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς συλλήψεως.

α. Φορητὴ εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τοῦ 12ου αἰ., τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου Νόβγοροντ (Нόвгород). Ἡ εἰκόνα αὐτὴ βρίσκεται σήμερα στὴ Κρατικὴ πινακοθήκη Τρετυακόφ (Государственная

Третьяковская галерея) τῆς Μόσχας καὶ εἰκονίζει τὸν Κύριο ὡς βρέφος-ἔμβρυο νὰ βαστάζεται στὴ κοιλιακὴ χώρα τῆς Θεοτόκου, εὐθὺς μὲ τὸν ἀρχαγγελικὸ ἀσπασμὸ πρὸς Αὐτήν. Χρονολογικά, πρέπει νὰ εἶναι ἢ ἀρχαιότερα ἀπὸ τὶς ὑπόλοιπες τρεῖς.

β. Εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Σινᾶ (τέλος 12ου αἰ.), καὶ φέρει ἀπεικονισμένον τὸν ἔμβρυον Ἰησοῦν στὴ κοιλία τῆς Θεοτόκου ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς συλλήψεως.

γ. Τοιχογραφία τοῦ ἀσπασμοῦ τῆς Θεοτόκου μὲ τὴν Ἑλισάβετ, τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Πελενδρίου Κύπρου (1560), στὴν ἐπαρχία Λεμεσοῦ. Εἰκονογραφοῦνται ἡ Θεοτόκος καὶ ἡ Ἑλισάβετ, ποὺ φέρουν ἐνδομητρίως τὰ ἔμβρυα Ἰησοῦν καὶ Ἰωάννην ὡς παιδιά, πλήρως ἀπαρτισμένα, ἀνεξαρτήτως τῆς μεταξύ τους ἡλικιακῆς διαφορᾶς τῶν ἕξι μηνῶν. Ὁ Ἰωάννης, μάλιστα, εἰκονίζεται σὲ στάση προσκυνητικῆ, ἐνώπιον τοῦ εὐλογοῦντος Κυρίου Ἰησοῦ ὡς ἐμβρύου.

δ. Εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ στὸν ὁμώνυμο Ἱερό Ναό τῆς Ναζαρέτ, ἔργον ἀνώνυμου ἀγιογράφου, ἢ ὁποῖα χρονολογεῖται στὸ τέλος τοῦ 19ου αἰ. μὲ ἀρχές τοῦ 20ου αἰ. μ.Χ. Παριστᾶ τὴν Θεοτόκο νὰ δέχεται τὸν ἀσπασμὸ τοῦ Γαβριὴλ καὶ ταυτόχρονα ἀπεικονίζει τὸν ἔμβρυον Ἰησοῦν στὴ Θεοδόχο γαστέρα Τῆς.

6. Τὸ Κανονικὸ Δίκαιο

Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχουν ὡς πηγή τὶς δύο Διαθῆκες, τὴν Παλαιὰ καὶ τὴν Καινὴ. Συνεπῶς, πηγὴ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου “δὲν εἶναι τὸ περιεχόμενον τῆς πεπτωκυίας ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ βουλήσεως ἢ τῆς πεπερασμένης ἀνθρωπίνης γνώσεως, ἀλλὰ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐν Χριστῷ ἀποκαλυφθείσης θείας ἀληθείας, ἢ ὁποῖα φανερῶνεται αὐθεντικῶς στὴν Ἐκκλησία ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι^{xi}.”

Ὑποχρεωτικὸν χαρακτῆρα ἔχουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ οἱ Κανόνες τῶν τοπικῶν Συνόδων καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων, οἱ ὁποῖοι ἀναγνωρίζονται ἀπὸ τὸν 2^{ον} Κανόνα τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διὰ τοῦ ὁποῖου καὶ προσλαμβάνουν ἰσόκυρον πρὸς τοὺς πρώτους χαρακτῆρα.

Ἐπειδὴ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἀντλοῦν τὶς διατάξεις τοὺς ἀπὸ τὴν θεοπνευστία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τὸ κῦρος τοὺς εἶναι διαχρονικὸ καὶ “μὴ ἐκπίπτουν”^{xii}. Τὰ βιοηθικὰ προβλήματα, ποὺ ἀναδεικνύει ἢ ἕξαλλος πορεία τῆς ἐρευνητικῆς ἀσυδοσίας, δὲν ἀποτελοῦν τίποτε

ἄλλο, παρὰ συμβατικά ἐναλλασσόμενα σχήματα στή διαδρομή τοῦ χρόνου, πού ἔχουν ὡς οὐσιώδη πηγή τήν αὐτονόμηση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Θεόν.

Συνεπῶς, ἡ προέλευση, ἡ σύνθεση τῶν ἐμβολίων, οἱ τεχνικές, πού χρησιμοποιοῦνται, καί τὰ ἀποτελέσματα πού παράγονται εἶναι τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα θά ἀνατάμουμε ὑπό τὸ φῶς καί τήν πληρότητα τῶν ἱεροκανονικῶν διατάξεων.

α. Ἐκτροφή -φόνος

Γιὰ τήν παραγωγή ἐμβολίων χρησιμοποιεῖται ἀνθρώπινο ἐμβρυϊκὸ ὑλικὸ ἀπὸ ἀμβλώσεις, δηλ. ἀπὸ προμελετημένους φόνους τελείων καί ἀνυπεράσπιστων ἀνθρώπων. Ἡ ἀμβλωση ὄχι μόνον ἐμπίπτει στὶς περὶ φόνου διατάξεις τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, ἀλλὰ μνημονεύεται καί ὡς ἰδιαίτερος ἀπεχθὴς πράξη, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχει καμμιά ἠθελημένη παρεξήγηση γιὰ τήν πλήρη καί ἀπόλυτη ἀξία τοῦ ἐμβρύου ὡς τελείου ἀνθρώπου, σύμφωνα μὲ τὸν 91^{ον} Κανόνα τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί τοὺς 2^{ον} καί 8^{ον} Κανόνες τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Ἐπιτιμοῦνται τόσον ὁ ἠθικὸς ὅσον καί ὁ φυσικὸς αὐτουργὸς τοῦ ἐγκλήματος. Ὁ Μέγας Βασίλειος μάλιστα διευρύνει τὸ σκεπτικὸ του καί ὀρίζει ὀρθῶς, ὅτι ἡ γυναῖκα ἢ ὁποῖα προβαίνει σὲ μία τέτοια ἐνέργεια, ἐπιβουλεύεται, πλὴν τοῦ ἐμβρύου, καί τὸν ἑαυτὸν της, καθ'ὅσον εἶναι πιθανὸν νὰ συναποθάνει μὲ αὐτό, καί τότε ὁ φόνος λογίζεται ὡς διπλός.

Στὶς πηγές τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει διάταξη, πού νὰ ἐπιτρέπει ἢ νὰ ἀθώνει τήν ἀμβλωση οὔτε ἔνεκα ἰατρικῶν λόγων, (τὴν λεγομένη “θεραπευτικὴ ἀμβλωση”) οὔτε λόγῳ “παλαιότητάς” της, ὅπως διδάσκει τὸ Βατικανὸ καί οἱ ἀντιγραφεῖς του, μεταξὺ τῶν ὁποίων καί ἡ Ἐπιτροπὴ Βιοηθικῆς τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας^{xliii}.

Ὁ Μ. Βασίλειος ἐπιμένει, ἐπίσης, περὶ τῆς βαρύτητας τοῦ φόνου ἐν γένει. Μὲ τὸν ἐπ' ὀνόματί του 13^{ον} Κανόνα ἀνατρέπει, μὲ πολὺ σεβασμὸ, τὴν παράδοση τῶν πρὸ αὐτοῦ ἀγίων Πατέρων, οἱ ὁποῖοι δὲν κατελόγιζαν ὡς φόνον τὴν ἀμυνα γιὰ τὴν πίστη, τὴν σωφροσύνη καί τὴν εὐσέβεια^{xliiii}. Συνιστᾷ, ὅμως, γιὰ τοὺς καλῶς καί ἐν ἀμύνη εὐρισκομένους ἀγωνιστὲς, νὰ δέχωνται καί αὐτοὶ, χωρὶς πικρία, ἓνα μικρὸ ἐπιτίμιον, “ὡς τὰς χεῖρας μὴ καθαρούς”, δηλαδή, γιὰ τὸν λόγο, ὅτι τὰ χεῖρα τους δὲν εἶναι καθαρὰ, μετὰ ἀπὸ μία

τέτοια πολεμική άμυντική σύρραξη. Τὸ ἐπιβαλλόμενον ἐπιτίμιον εἶναι ὑποπολλαπλάσιο αὐτοῦ, μὲ τὸ ὁποῖο κανονίζεται ἀκόμη καὶ ὁ ἀκουσίως φονεύσας, σύμφωνα μὲ τὸν 57^{ον} Κανόνα τοῦ ἰδίου.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ ἀγιορεΐτης στηρίζει τὴν θέσιν τοῦ Μ. Βασιλείου στὴν ἀγιογραφικὴ διάταξιν τοῦ βιβλίου τῶν Ἀριθμῶν, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἀπαιτεῖται “καθαρμός” καὶ γιὰ τοὺς ἄνδρες ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ ἄψυχα (ἀντικείμενα) μετὰ ἀπὸ πολεμικὴ σύρραξιν, ὅπου ὑπῆρξαν νεκροί^{xliv}, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι αὐτὴ ἀποτελοῦσε *ad hoc* μωσαϊκὴ ἐντολή.

Ὁ κληρικὸς ἢ ὁ λαϊκός, ὁ ὁποῖος προτρέπει ἢ ἐπιβάλλει τὸ “ἐμβόλιον” ἐν γνώσει του, ὅτι ἀποτελεῖ προῖον ἀμβλώσεως, δηλ. προσβολὴ τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ, ἐξισώνεται μὲ “τὰς ἀμβλωθρίδια διδούσας φάρμακα” (ΣΤ’ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, Κανὼν 91^{ος}), συναινεῖ στὴν ἀποδοχὴ προῖόντων ἐγκλήματος, ἔχει ἰσοδύναμη εὐθύνη μὲ τὸν ἠθικὸ αὐτουργὸ τοῦ ἐγκλήματος, συμβάλλει στὴν ἀμβλυνσὴ τῆς συνειδήσεως τῶν ἀνθρώπων ἀπέναντι στὴν ἔκτρωσιν καὶ γίνεται αἷτιος θανάτου ἢ βαρεῖας ἀναπηρίας, πὺ συνακολουθεῖ τὸν συγκεκριμένον ἐμβολιασμό.

β. Εἰκονομαχία

Διὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων τοῦ Κυρίου, τῆς ἀχράντου Θεοτόκου τῶν τιμίων Ἀγγέλων, ὡς περιγραπτῶν ὄντων, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, προσκυνοῦμεν τοῦ ἐγγραφομένου τὴν ὑπόστασιν καὶ ἀναγόμαστε δι’ αὐτῶν πρὸς τὴν μνήμην καὶ τὴν ἐπιπόθησιν τῶν πρωτοτύπων. Ἐπειδὴ, μάλιστα, εἶναι μία ἡ ὑπόστασις, πρωτοτύπου καὶ εἰκόνας, διότι τὸ πρωτότυπον ὁρᾶται ἐν εἰκόνι, ἡ δὲ εἰκὼν ὑφίσταται στὸ πρωτότυπο, ἡ θαυματουργὸς χάρις τοῦ πρωτοτύπου φανερῶνται διὰ τῆς εἰκόνας Του. Παρόμοια σχέσις ὑφίσταται, ἐπίσης, μεταξὺ σώματος καὶ σκιᾶς, γι’ αὐτό, ὅπως οἱ ἅγιες εἰκόνες εἶναι χαριτόβρυτες, ὁμοίως ἦτο θαυματουργός καὶ ἡ σκιά τοῦ Πέτρου, ὑπὸ τὴν ὁποία κατέφευγαν οἱ ἀσθενεῖς γιὰ νὰ τοὺς ἐπισκιάσει ἡ χάρις τῆς^{xlv}.

Ἡ ἄρνησις τῆς τιμητικῆς προσκυνήσεως τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἄρνησις τῆς ἐνανθρωπήσεώς Του, διότι διὰ τῆς εἰκόνας, εἰκονίζομεν Θεοῦ τὸ ὁρώμενον, ἀφ’ ὅτου ὁ Θεὸς ὤφθη ἐν σαρκὶ καὶ συνανέστραφη μὲ τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ ἄνθρωπος, στήν Ἀγία Γραφή ὁμολογεῖται ὡς ἔμψυχος εἰκὼν τοῦ Θεοῦ, ὄχι μὲ ἔννοια στατική, ἀλλὰ δυναμική, ἐφ' ὅσον ἡ κλήση του εἶναι νὰ ἀναχθεῖ στὸ Πρωτότυπον, "τό καθ' ὁμοίωσιν", μέσα ἀπὸ μιὰ διαρκῆ πορεία "ἀτέλεστης τελειότητος". Ὁ ὁποιοσδήποτε, λοιπὸν, προσβάλλει τὸν ἄνθρωπον, προσβάλλει τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ, συνεπῶς, ἡ προσβλητικὴ καὶ βέβηλη αὐτὴ ἐνέργεια μεταβαίνει στὸ θεῖο Ἀρχέτυπον-Πρωτότυπον, τὸν Χριστόν.

Ὁ Κυριακὸς λόγος, "ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων ἐμοὶ ἐποιήσατε" καὶ "ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε^{xlvi}" βεβαιώνει ὅτι στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καθορᾶται κάθε ἄνθρωπος ἐξ ἄκρας συλλήψεως καὶ στὸ πρόσωπο τοῦ κάθε ἀνθρώπου ὁ Χριστός. Ὁ φόνος-ἐκτροπή, λοιπὸν, ἀποτελεῖ πλὴν τῶν ἄλλων καὶ εἰκονομαχικὴ ἐκτροπή.

Μεταξὺ θρησκευτικῶν κύκλων διακινεῖται ἓνα παρελκυστικὸ ἰδεολόγημα, πὸν ἔχει ὡς στόχο νὰ ἀποσυνδεθοῦν τὰ ἀνθρώπινα ἐμβρυϊκὰ κύτταρα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται σήμερα, μὲ τὸ πρὸ ἐτῶν ἀμβλωθὲν ἔμβρυον. Χρησιμοποιοῦνται ἐπ' αὐτοῦ δύο ἔωλα ἐπιχειρήματα.

Μὲ τὸ πρῶτο, ἐπιχειροῦν νὰ στηρίξουν τὴν ἀποσύνδεση τῶν σημερινῶν κυττάρων καὶ τοῦ ἐμβρύου, λόγῳ παλαιότητος τῆς ἐκτροπῆς. Μὲ τὸ δεύτερο, ὑποστηρίζεται, ὅτι ὑπῆρξε μόνον ἓνα ἔμβρυο τὸ ὁποῖο ἐκτρώθηκε γιὰ τὴν παραγωγή μιᾶς ὁποιασδήποτε κυτταροσειρᾶς.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρῶτο ἐπιχείρημα, ἡ ἀποσύνδεση κυττάρων καὶ ἐμβρύου εἶναι πρακτικῶς ἀνέφικτη, ἄρα ἐξωπραγματικὴ, διότι πρωτογενὴς πηγὴ τῶν κυττάρων εἶναι τὸ ἔμβρυο, κυτταρικὰ στοιχεῖα τοῦ ὁποίου εἶναι ὑπαρκτά καὶ σὲ κάθε μετεγενέστερο κύτταρο. Χωρὶς τὴ θανάτωση τοῦ ἐμβρύου, δὲν θὰ ὑπῆρχε ἡ συγκεκριμένη κυτταροσειρά. Ὡσαύτως, τὸ DNA τοῦ κυττάρου εἶναι ταυτόσημο μὲ τὸ DNA ὅλων τῶν κυττάρων τοῦ ἐκτρωθέντος ἐμβρύου, τὰ ὁποῖα ἀναπτύσσονται ἐπὶ μακρόν. Ἐπομένως ὑπάρχει πλήρης ταυτότητα τῶν χρησιμοποιουμένων κυτταροσειρῶν, μὲ αὐτὸ τὸ ἔμβρυον.

Τὸ δεύτερο ἐπιχείρημα, κονιορτοποιοῦν ἡ Pamela Acker^{xlvii}, ὁ Stanley Plotkin^{xlviii} καὶ, προσφάτως, ἡ Melissa Stricker^{xlix}. Ἡ Pamela

Acker υπολογίζει, ότι για την σειρά HEK 293 χρειάστηκε ή θυσία τουλάχιστον διακοσίων (200) έμβρύων. Το πείραμα επέτυχε στο τελευταίο έμβρυο, από το οποίο και δημιούργησαν την εν λόγω κυτταροσειρά. Ο Stanley Plotkin όμολογεί σέ ένεάωρη κατάθεσή του, ότι για το έμβόλιο τής έρυθρας χρησιμοποίησε την 75^η και 76^η έκτρωση, διότι οί προηγούμενες είχαν αποτύχει. Είναι ο ίδιος άνθρωπος, ο όποιος αποδέχεται στο τέλος τής κατάθεσής του, ότι χρησιμοποίησε 1.000.000 Άφρικανούς, ως πειραματόζωα. Γι' αυτό και αποκαλείται "νονός" τών εμβολίων, δηλαδή άνθρωπος του οργανωμένου έγκλήματος, με όπλο τὰ "έμβόλια."

Συνεπώς, στα παραπάνω διαβολικά μηχανεύματα μία είναι ή απάντηση "έμοι έκδίκησις, έγώ ανταποδώσω λέγει Κύριος!"

γ. Στείρωση-"ένουχισμός"

Η έκτρωτική επέμβαση για την έξαγωγή του εμβρύου ανθρώπου από την κυφοροῦσα γίνεται με κοιλιακή ύστερεκτομή και όχι με άπλη ύστερεκτομή. Στην ύστερεκτομή αυτή περιλαμβάνεται, πλήν τής εκρίζωσης του ζώντος εμβρύου, ή χειρουργική αφαίρεση τής μήτρας και τών εξαρτημάτων (ώοθήκες, σάλπιγγες κλπ.). Αυτή πραγματοποιείται μόνο σέ ειδικές περιστάσεις, όπως όταν απαιτείται και στείρωση, εκτός από τόν τερματισμό τής έγκυμοσύνης. Με την άμβλωση δια κοιλιακής ύστερεκτομής, πού έχει ως σκοπό την λήψη κυττάρων και δημιουργία κυτταροσειράς, συντελείται και ακρωτηριασμός τής γυναίκας.

Έπ' αυτού οί Ι. Κανόνες αποφαίνονται δια του 22^{ου} Αποστολικού Κανόνα, σύμφωνα με τόν όποιον, "ό ακρωτηριάσας έαυτόν, μη γινέσθω κληρικός. Φονεύς γάρ έστιν έαυτού."

Αυτός ό Ίερός Κανόνας έχει διασταλτική ισχύ εφαρμοζόμενος επί γυναικός, ή όποία με έκούσια απόφασή της συγκατατίθεται σέ στείρωση-ένουχισμό, και έτσι καθίσταται "τής του Θεού δημιουργίας έχθρός". Ακυρώνει -"αυτοφονεύει" την φύση της και άθετεί την θεία έντολή, "αυξάνεσθε και πληθύνεσθε^{li}". Μείζονα, βέβαια, ευθύνη υπέχει εκείνος ό όποιος "ένουχίζει" την μητέρα του εμβρύου και μάλιστα εν άγνοία της.

δ.Τυμβωρυχία - ιεροσυλία και είδωλολατρεία

ι. Τυμβωρυχία - ιεροσυλία

Σύμφωνα με τὸν 7^{ον} Κανόνα τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης ἐπιτιμᾶται ἡ “ἀσύγγνωστος” (ἀσυγχώρητος καὶ ἀδικαιολόγητος) τυμβωρυχία, δηλ. ἡ διάνοιξη τάφου καὶ βέβηλη σύλλησή του, ἀπὸ ἐνδεχόμενα πολύτιμα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα συνετάφησαν μετὰ τὸν θανόντα^{lii}. Συμφωνοῦν ἐπίσης ὁ Μ. Βασίλειος μετὰ τὸν 66^{ον} Κανόνα καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Νηστευτής^{liii} μετὰ τὸν 29^{ον} Κανόνα. Οἱ παραπάνω Κανόνες ἐπιτιμοῦν τὴν προσβολὴν στὸν νεκρὸ καὶ τὰ λείψανά του, τὰ ὁποῖα ἡ Ἐκκλησία περιβάλλει μετὰ ἱερότητα.

Στὴν περίπτωση τῆς ἔκτρωσης μεγιστοποιεῖται ἡ ἁμαρτία τῆς τυμβωρυχίας, διότι τὸ ἔμβρυον δὲν ἀξιοῦται τῆς νομίμου ταφῆς καὶ τῆς “φίλης κατασκαφῆς”, δηλαδή τοῦ τάφου, ἀλλὰ, ἀμέσως μετὰ τὴν βίαιη ἐξαγωγή του ἐκ τῆς μήτρας, παραδίδεται εἰς χεῖρας ἀνόμων καὶ γίνεται δεινὸ ἄθυρμα στὰ χεῖρα σαρκοβόρων ἐρευνητῶν. Ἐν συνεχείᾳ τεμαχίζεται (μελίζεται) ἀπ’ αὐτοῦ, “τὰς χεῖρας καὶ μηρούς, καὶ βραχίονας καὶ κνήμας καὶ τοὺς δακτύλους καὶ τὴν κάραν^{liv}”, ὡς μάρτυρας Χριστοῦ.

Αὐτὴ ἡ βεβήλωση συνεχίζεται ἐπὶ μακρὸν μέσα στὸν χρόνον, μετὰ τὴν δημιουργία τῶν κυτταρικῶν σειρῶν, ἡ συγκεκριμένη δὲ μεταθανάτια διαχείριση τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος χαρακτηρίζεται ὡς “ἄτιμη ταφή” στὸν Αἰσχύλο^{lv}. Τὰ ὑπολείμματα τοῦ ἐμβρύου δὲν ἀξιῶνται οὔτε μιᾶς συμβολικοῦ τύπου ταφῆς, μετὰ τὴν ρίψη χύματος ἐπὶ τοῦ νεκροῦ^{lvi}, ἀλλὰ ἐκβάλλονται εἴτε στὴν χοάνη τῶν βιολογικῶν ὑλικῶν, εἴτε παραδίδονται σὲ ἀκραῖες βέβηλες χρήσεις, μετὰ «ἄκλαυτο, ἄφιλο, ταλαίφρωνα^{lvii}» τὸν ἔμβρυο ἄνθρωπο, ποὺ θυσιάζεται βιαίως κατὰ παράβαση τῶν “ἀγράφων καὶ ἀσαλεύτων νόμων τῶν θεῶν”.

Εἶναι ὄχι μόνον διαχρονικὴ, ἀλλὰ καὶ ἰδιαίτερος σύγχρονη ἡ ῥητορικὴ ἐρώτηση τῆς Ἀντιγόνης πρὸς τὸν βασιλιὰ Κρέοντα, ὅταν αὐτὸς διέταξε τὴν ἀταφία τοῦ Πολυνείκη: “οὔτε φανταζόμενον πὼς ἔχουν τόση δύναμη οἱ δικές σου διαταγές, ὥστε τοὺς ἀγράφους καὶ ἀσαλεύτους νόμους τῶν θεῶν νὰ μπορεῖς, θνητὸς ἐσύ, νὰ παραβαίνεις^{lviii}!!!”

Τοιοτοτρόπως, δὲν γίνεται σύλληψη μόνον τῶν κτερισμάτων, ἀλλὰ καταλήστευση τοῦ ἴδιου τοῦ νεκροῦ, τῶν ιδιοτήτων τῆς

βιολογικῆς του ὑπάρξεως καὶ ὄχι μόνον. Τὸ ἔμβρυο χρησιμοποιεῖται ἐπὶ πλέον γιὰ κερδοσκοπία ἀπὸ τὶς πολυεθνικὲς φαρμακευτικὲς ἐταιρεῖες καὶ μέσῳ τῶν “ἐμβολίων”, γιὰ τὴν δολοφονία ἀνθρώπων. Τριπλὸ τὸ ἔγκλημα· καὶ δολοφονία ἐμβρύων, καὶ κερδοσκοπία, καὶ δολοφονία διὰ τῶν “ἐμβολίων”.

Γενικῶς, ἡ τυμβωρυχία θεωρεῖται ἱεροσυλία κατὰ τὸ Βυζαντινὸ Δίκαιο. Ὁ βυζαντινὸς νομικὸς Κωνσταντῖνος Ἀρμενόπουλος (1320 – 1380 μὲ 1385) στὴν “Ἑξάβιβλον” συμπεριλαμβάνει σὲ μία ἐνότητα ποινικῶν ἀδικημάτων τοὺς τυμβωρύχους μὲ τοὺς ἱεροσύλους καὶ τοὺς φονεῖς^{lix}.

ii. Εἰδωλολατρεία καὶ ἀνθρωποθυσίες, γιὰ λόγους δημοσίας υἰγείας.

Ἡ ὅλη διαδικασία γιὰ τὴν παραγωγή ἀνθρωπίνων ἐμβρυϊκῶν κυτταροσειρῶν, ἱστορικὰ, εἶναι ἰσοδύναμη μὲ τὶς ἀνθρωποθυσίες στὰ εἰδωλολατρικὰ δρώμενα.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη μνημονεύονται οἱ εἰδωλολατρικὲς θυσίες μικρῶν παιδιῶν στὸν Μολῶχ, οἱ ὁποῖες καταδικάζονται μὲ βδελυγμία στὸ βιβλίον τοῦ Λευϊτικοῦ^{lx}.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι, τῆς προκλαστικῆς περιόδου, κατὰ τὴν ἐτήσια ἐορτὴ τῶν Θαργηλίων, ὀδηγοῦσαν στὸν θάνατο δύο ἀθῶους ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἀποκαλοῦσαν καθάρματα, μετὰ ἀπὸ σκληρὲς βιαιότητες ἐναντίον τους, μὲ σκοπὸ τὸν ἐξαγνισμό τῆς πόλεως^{lxi}.

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ Ἀπολλωνίου Τυανέα, Ἕλληνας εἰδωλολάτρου φιλοσόφου (2ος μ. Χ. αἰ.), τὴν ὁποία διασώζει ὁ Φλάβιος Φιλόστρατος, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Ἀπολλώνιος, γιὰ νὰ βάλει τέλος σὲ μιὰ ἐπιδημία στὴν Ἔφεσο, ὑπέδειξε ὡς ὑπεύθυνο στὸ ἔξαλλο πλῆθος ἕναν ζητιάνο, ἀποκρουστικὸ στὴν ὄψη, ὅμως ἀθῶο, τὸν ὁποῖον καὶ λιθοβόλησαν, ἀφοῦ προηγουμένως κατέκαυσαν τὰ μάτια του^{lxii}.

Οἱ Ἀζτέκοι, οἱ Μάγια καὶ ἄλλοι λαοὶ τῆς Νοτίου καὶ Κεντρικῆς Ἀμερικῆς τελοῦσαν ἀνθρωποθυσίες, ὡς σημαίνουσες θρησκευτικὲς τελετές, ὁ δὲ θάνατος τῶν θυσιαζομένων, ἐκαλεῖτο “ἀνθισμένος θάνατος”. Οἱ Ἀζτέκοι μάλιστα ξεριζώναν τὴν καρδιά του πρὸς θυσίαν θύματος, ὅπως κατ’ἀναλογία γίνεται καὶ μὲ τὶς συγκεκριμένους ἐκτρώσεις, στὸν βωμὸ τῆς νεότευκτης ψευδοθεότητος, ποὺ ὀνομάζονται ἐπιστήμη.

Ὁ προσδοκώμενος στόχος τῶν ἀνθρωποθυσιῶν ἦσαν τὰ ἱκετήρια τάματα ἢ οἱ λατρευτικὲς τελετουργίες, πρὸς ἐξευμενισμό τῆς εἰδωλολατρικῆς θεότητας. Οἱ ἀνθρωποθυσίες θεωροῦντο ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους, τὴν ἀναζωογόνηση τῆς γῆς, τὴν ἀποτροπὴ τοῦ κακοῦ, τὴν τροφή τῆς θεότητας γιὰ τὴν ἐνδυνάμωσή της μὲ τὸ αἷμα τῶν θυμάτων κλπ. Ἔτσι, καὶ ἡ θεότητα “ἐπιστήμη” γιὰ νὰ τραφεῖ, χρειάζεται αἷμα ΑΘΩΩΝ!!!

Διὰ τῶν “ἐμβολίων”, ποὺ προωθοῦνται σήμερα μὲ τὶς ἀνθρωποθυσίες ἐμβρύων ἀνθρώπων, ἐπαναλαμβάνεται τόσο ἡ ἀγριότητα, ὅσο καὶ ὁ σκοπὸς τῶν ἀνθρωποθυσιῶν. Πρόκειται γιὰ προσφορὰ τοῦ ἀνθρώπου στὴν λαγνεία τῆς ἐπιστήμης, ἡ ὁποία λατρεύεται ὡς καινοφανῆς θεότητα καὶ ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξαρτᾶται ἡ υἰεία τῶν ἀνθρώπων. Λησμονοῦν ὅτι, “ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες· ἐὰν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσσω^{lxiii}.”

Ἡ, κατὰ πολλὰ ἄλλα, πάσχουσα διορθόδοξος Σύνοδος τὸ 2016 στὸ Κολυμπάρι Κρήτης διεκήρυξε ὀρθῶς, ὅτι “Διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἡ ἱκανότης πρὸς ἐπιστημονικὴν ἔρευναν τοῦ κόσμου ἀποτελεῖ θεόσδοτον δῶρον εἰς τὸν ἄνθρωπον.... Θεωρεῖ ὅτι ὁ ἐπιστήμων...ὀφείλει νὰ διακόπτῃ τὴν ἔρευνάν του, ὅταν παραβιάζονται βασικαὶ χριστιανικαὶ καὶ ἀνθρωπιστικαὶ ἀρχαί... Ἐν ταύτῳ, ὑπογραμμίζομεν τὴν ἀναμφισβήτητον ἱερότητα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἀπὸ αὐτῆς ταύτης ἀρχῆς τῆς συλλήψεως^{lxiv}.” (σημείωση δική μας: τὸ “ἀνθρωπιστικαὶ ἀρχαί” εἶναι ἀσύμβατο μὲ τὸ “χριστιανικαὶ ἀρχαί”, καθ’ ὅσον, ὁ ἀνθρωπισμὸς εἶναι φιλοσοφικὸ ἀνθρωποκενρικό σύστημα καὶ ἔρχεται σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὴν ἀποκαλυφθεῖσα ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ)

Ἡ εἰδωλολατρεία ἐπιτιμᾶται καὶ ὡς πορνεία, διότι, σύμφωνα μὲ τὸν Προφήτη Ὡσηέ καὶ τὸν Εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη στὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως, ἡ πορνεία σημαίνει καὶ εἰδωλολατρεία, δηλ. ἀπόδοση λατρευτικῆς τιμῆς σὲ ψευδοθεούς^{lxv}.

ε. Προπέτεια

Ὁ 66^{ος} Ἀποστολικὸς Κανόνας ἐπιτιμᾶ τὸν κληρικό, ἢ τὸν λαϊκό, ὁ ὁποῖος ἐνεργεῖ ὡς προπέτης, καὶ κατὰ τὸν ἅγιον Νικόδημον τὸν ἀγιορεῖτην, καὶ ὡς αὐθάδης^{lxvi}.

Σύμφωνα με την σύγχρονη ψυχιατρική, τὰ κλινικὰ χαρακτηριστικὰ τῶν παραπάνω δυσκοινωνικῶν τύπων, εἶναι ἡ συναισθηματικὴ σκληρότητα, ὁ χαμηλὸς οὐδὸς στὴν ἐκτόνωση τῆς βιαιότητας καὶ ἀληθοφανεῖς ἐκλογικεύσεις γιὰ τὴν συμπεριφορὰ αὐτή^{lxvii}.

Τὰ συμπτώματα αὐτὰ φανερόνουν ἀξιοσημείωτη παθολογικὴ ἀσυμβατότητα συναισθηματικῶν ἀντιδράσεων ἀπέναντι στὴ πραγματικότητα, ἔνεκα τῆς ὁποίας ὁ πάσχων προβαίνει, ἄκριτα, σὲ ἀκραῖες παραβατικὲς ἐνέργειες, τὶς ὁποῖες ἐρμηνεύει μὲ αὐτοπαραπλάνηση. Δολοφονεῖ μὲ αἰτιολογικὸ τὸ "καλό" τῶν ἄλλων. "Νὰ σὲ κάψω Γιάννη νὰ σ' ἀλείψω λάδι".

Κατὰ συνέπεια, ὅσοι ἐνεργοῦν, ἢ συνευδοκοῦν στὶς ἐγκληματικὲς πράξεις κατὰ τῶν ἐμβρύων ἀνθρώπων καὶ ὄχι μόνον, χωρὶς νὰ συνυπολογίζουσαν καὶ τὸν πόνο, ποὺ προκαλοῦν στὶς ἀνώνυμες γυναῖκες, ἐπώνυμες, ὅμως, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τὶς ὁποῖες ἐργαλειοποίησαν, εἴτε εἶναι ψυχικὰ ἀσθενεῖς, μὲ ἐπιπεδωμένο συναίσθημα, εἴτε ἔχουν περιπέσει σὲ ἀκραία πώρωση, χωρὶς ἐνεργὸ ἠθικὴ συνείδηση, κυριολεκτικὰ, "τυφλοὶ τὰ τ' ὦτα, τὸν τε νοῦν, τὰ τ' ὄμματα^{lxviii}", δηλαδὴ τυφλοὶ στ' αὐτιά, στὰ μάτια καὶ στὸ νοῦ.

στ. Οἱ θανάσιμες παρενέργειες τῶν ἐμβολίων

Σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς EudraVigilance, στὶς 27 χῶρες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, ἀπὸ τὴν 20ῆ Δεκεμβρίου 2020 μέχρι τὴν τελευταία ἐπικαιροποίησή τους, στὶς 31-10-2021, ἔχουν ἀποβιώσει 28.103 ἐμβολιασθέντες καὶ ἔχουν προκληθεῖ 2.637.525 παρενέργειες, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ 50% περίπου εἶναι σοβαρές. Σημειωτέον, ὅτι θάνατοι καὶ παρενέργειες πρέπει νὰ πολλαπλασιασθοῦν ἀπὸ μία ἕως δέκα τοῦλάχιστον φορές, ὥστε νὰ φθάσουμε στὸν πραγματικὸ ἀριθμὸ τους, διότι ὑπάρχει σημαντικὴ ὑποκαταγραφή αὐτῶν ἐκ μέρους τῶν τοπικῶν Κυβερνήσεων.

Τὸ ἀσύλληπτο μέγεθος τοῦ προβλήματος αὐτοῦ ἐπισημαίνεται ἐνδεικτικὰ, ἀπὸ τὸν καθηγητὴ κ. Παναγιώτη Βλαχογιαννόπουλο, ὁ ὁποῖος παρητήθη ἀπὸ μέλος τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιτροπῆς φαρμακοεπαγρύπνησης, κατηγορῶντας τὴν Ἐπιτροπὴ, ὅτι λειτουργεῖ "ἐθελόδουλα" καὶ "χωρὶς ἐλεύθερη ἐπιστημονικὴ σκέψη", ἀρνούμενη νὰ καταγράψει χρονικὴ συσχέτιση "ἐμβολίου" καὶ θανάτου^{lxix}.

Σε ανάρτησή του στο Twitter στις 30 Νοεμβρίου 2021, ο κ. Πάνος Παπανικολάου, νευροχειρουργός στο Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο Νικαίας, και γραμματέας της Ομοσπονδίας Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών Ελλάδος (ΟΕΝΓΕ), έξοργισμένος καταγγέλει τὰ ακόλουθα: “Από τούς θανάτους που διαβάζετε κάθε μέρα στο δελτίο του ΕΟΔΥ οί μισοί τουλάχιστον είναι κρατικές δολοφονίες με κυβερνητική ευθύνη. Τὸ λέω δημόσια κι’ ἐπώνυμα γιατί ἡ σχετική ἀναφορά τῆς ΟΕΝΓΕ πρὸς εἰσαγγελία τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιο ἔχει ἀραχνιάσει στὰ συρτάρια τους. Αὐτά.”!!!

Ἐπομένως, ὅσοι παρωθοῦν τούς ἀνθρώπους, κληρικοί καὶ λαϊκοί, στὸν συγκεκριμένο ἐμβολιασμό, εἶναι δυνάμει ἠθικοί αὐτουργοὶ σὲ ἀνθρωποκτονία, ὑπέχουν πνευματικῶς τεράστια εὐθύνη καὶ ἡ ἐπιτίμησή τους προβλέπεται ἀπὸ τὸν 66^{ον} Κανόνα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τούς 2^{ον} καὶ 8^{ον} Κανόνας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ τὸν 21^{ον} τῆς ἐν Ἀγκύρα.

7. Ἡ ποιμαντική τῆς Ἐκκλησίας

α. Τὸ ἐμβόλιο καὶ ἡ “σανίδα τοῦ Καρνεάδη” (τὸ ἠθικὸ δῆλημα)

Ὁ φιλόσοφος καὶ ρήτορας Καρνεάδης, (μέσα β’ αἰ. π.Χ.) ἐμπνεύσθηκε τὴν περίπτωση ἑνὸς ὑποθετικοῦ ναυαγοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπώθησε καὶ ἔριξε στὴν θάλασσα ἕναν ἄλλο ναυαγὸ γιὰ νὰ σωθεῖ ὁ ἴδιος, ἐπειδὴ ἡ σανίδα χωροῦσε μόνον ἕναν. Ἡ ὑπόθεση αὐτὴ εἶναι τὸ τραγικὸ παράδειγμα τῆς λεγομένης σύγκρουσης καθικόντων.

Γιὰ τὴν Ἐκκλησία δύο ἐνδεικτικά, ἀλλὰ ῥωμαλέα ἱστορικὰ παραδείγματα, ἀπαντοῦν στὸ ἠθικὸ αὐτὸ δῆλημα.

i. Κατὰ τὸν λοιμὸ τοῦ Κυπριανοῦ, τὸ 250 μ. Χ., οἱ Χριστιανοί, με πνεῦμα αὐτοθυσίας καὶ σὲ ἀντίθεση με τούς εἰδωλολάτρες, περιποιοῦντο τούς προσβεβλημένους συνανθρώπους τους ἀπὸ τὴν θανατηφόρο λοιμικὴ νόσο, ἀνεξαρτήτως θρησκευμάτος, τιμῶντας αὐτούς, ὡς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ. Στὴν συνέχεια, τελοῦσαν τὰ ὅσια με τὴν ἐκδημία τους καὶ ἐν γνώσει τους, ὅτι ἡ μεταδοτικότητα τῆς νόσου καὶ ἡ ἐπαφή με τούς νοσοῦντες θὰ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα καὶ τὸν δικό τους θάνατο. Γι’αὐτὸ καὶ ὁ Διονύσιος Ἀλεξανδρείας τούς συγκαταλέγει στὸν χορὸ τῶν ἁγίων .

ii. Στὴν Γεωργία, ὅταν ὁ αἰμοσταγῆς Τζαλαλεντίν, ἡγέτης τῶν Χβαράσμων διέταξε τούς Χριστιανούς κατοίκους τῆς Τυφλίδας νὰ ἀρνηθοῦν τὴν πίστη τους, καταπατῶντας τὶς ἱερὲς εἰκόνας,

σύσσωμοι ἀρνήθηκαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν διαταγὴ τοῦ κατακτητοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα οἱ πάσης ἡλικίας χριστιανοί, ἀπὸ τῆς νηπιακῆς, μέχρι καὶ τοῦ πολιοῦ γῆρατος νὰ μαρτυρήσουν βιαίως, μένοντες πιστοὶ στὸν Χριστόν^{lxx}.

Κατὰ συνέπεια, ἡ διδασκαλία καὶ τὸ βίωμα τῆς Ἐκκλησίας στὴν ἐπιλογή μεταξὺ μαρτυρίου καὶ “πολιτισμένης ἀνθρωποφαγίας”, κατὰ τὸν ἅγιον Ἰουστῖνο (Πόποβιτς)^{lxxi}, προκρίνει τὸ μαρτύριο. “Ὁς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ’ ἂν ἀπολέσει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὐρήσει αὐτήν^{lxxii}.”

β. Οἱ ἐμβολιαζόμενοι καὶ οἱ lapsi

Ὡς lapsi ὀνομάζονται στὴν ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα οἱ διολισθήσαντες καὶ συνεπῶς πεπτωκότες χριστιανοί, οἱ ἀρνούμενοι ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ μαρτυρίου τὴν μαρτυρία τῆς πίστεως ἐνώπιον τῶν εἰδωλολατρῶν ἀρχόντων^{lxxiii}. Ὑπάρχουν οἱ ἀκόλουθες διακριτὲς βαθμίδες τῶν lapsi στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, στίς ὁποῖες μορεῖ κανεὶς νὰ διακρίνει ἱκανὲς ἀναλογίαις μὲ τοὺς σημερινοὺς ἀποδέκτες τῶν “ἐμβολίων” ἀπέναντι στὸν Covid-Sars 2, πὺ ἐπίσης ἀρνοῦνται στὴ πράξη τὸ Εὐαγγέλιο:

-*Sacrificati*: Οἱ θύοντες στὰ εἰδωλα ὥστε νὰ ἀποφύγουν τὰ μαρτύρια καὶ τὸν θάνατον.

-*Thurificati*: Οἱ θυμιῶντες τὰ εἰδωλολατρικὰ ἀγάλματα, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τῶν ῥωμαίων αὐτοκρατόρων οἱ ὁποῖοι ἔφεραν τὸν τίτλο Αὐγουστος.

-*Tradidores*: Οἱ παραδίδοντες πρὸς κατάκαυση τίς ἱερὲς βίβλους

-*Acta facientes*: Οἱ πείθοντες μὲ δῶρα τοὺς διῶκτες νὰ τοὺς ἐγγράψουν ψευδῶς, ὡς θύσαντας.

-*Libellatici*: Οἱ καλυπτόμενοι ἀπὸ ψευδεῖς βεβαιώσεις (libellus)^{lxxiv}.

Στοὺς lapsi ἡ Ἐκκλησία ἐπέβαλε ἐπιτίμια, συγκαταβαίνουσα στὴν φυσικὴ ἀνθρώπινη ἀδυναμία, μὲ παιδαγωγικὸ σκοπὸ, ὥστε νὰ κατανοήσουν τὸ μέγεθος τῆς πνευματικῆς ἐκτροπῆς τους καὶ νὰ ὀριμάσουν στὴν πίστη, καὶ νὰ ἐπισπᾶσουν ἐπάνω τους τὴν φιλόφωτη χάρη τοῦ Χριστοῦ.

Μὲ τὴν ἐπέλαση τοῦ ἰοῦ διαπιστώνονται οἱ παράλληλοι βίοι τῶν lapsi, μὲ τοὺς ἀποκλίνοντας σήμερα ἀπὸ τὴν πίστη, δηλαδὴ τοὺς ἀρνητὲς τῶν ἀκτίστων θείων ἐνεργειῶν καὶ τῆς Θείας Κοινωνίας.

Ὁ ἰός, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπερίτμητη πνευματικὴ αἴσθησι τοῦ Γέροντος Γαβριὴλ τοῦ ἀγιορείτου (Ἱερὸν Κελλίον ὀσίου Χριστοδούλου τοῦ ἐν Πάτρῳ), εἶναι “ὑποτακτικὸς τοῦ Θεοῦ.” Διήγειρε συνειδήσεις, ἀπεκάλυψε ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμούς, φανέρωσε τὰ μέχρι σήμερα κρύφια φονικὰ σχέδια τῶν σχεδιαστῶν τῆς μεγάλης ἐπανεκκίνησης, ἔκρινε τὴ σχέση μας μὲ τὸν Χριστόν, τὸ πρόσωπο τοῦ Ὁποίου ἔγινε καὶ πάλιν σημεῖον ἀντιλεγόμενον. “*Νῦν κρίσις ἐστὶ τοῦ κόσμου τούτου*^{lxxv}.”

Ἡ ἀφελὴς καὶ “κουτοπόνηρη” στάσι ὠρισμένων κληρικῶν, οἱ ὅποιοι συνιστοῦν τὴν χάραξη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐπὶ τοῦ σημείου τοῦ “ἐμβολιασμοῦ”, ἀποτελεῖ ἀπροκάλυπτο ἐμπαιγμὸ στὸν Ἴδιο τὸν Κύριον, καθ’ ὅσον, “*τίς μερίς Χριστῶ πρὸς Βελίαρ ἢ τίς μερίς πιστῶ μετὰ ἀπίστου*^{lxxvi}.”

γ. Ὁ κληρικὸς ὡς παράδειγμα:

Ὁ ἡ’ ἀποστολικὸς κανόνας ὀρίζει, ὅτι ὅλοι, καὶ μάλιστα οἱ ἱερωμένοι, πρέπει νὰ εἶναι προετοιμασμένοι καὶ ἄξιοι νὰ μεταλαμβάνουν τῶν θείων μυστηρίων, ὅταν γίνεται προσφορὰ, δηλαδὴ ἡ ἱερουργία τοῦ Σώματος τοῦ Κυρίου. Ἐὰν ὅμως κάποιος ἀπ’ αὐτοὺς δὲν μεταλάβει, ἐνῶ εἶναι παρὼν στὴν Θεία Λειτουργία, ὀφείλει νὰ ἐξηγήσει τὴν αἰτία γιὰ τὴν ὁποίαν δὲν μετέσχε τῶν ἁγίων Μυστηρίων. Ἐὰν αὐτὴ εἶναι δικαία καὶ εὐλογος, νὰ λαμβάνει συγχώρησι, ἐὰν ὅμως δὲν θέλει νὰ τὴν δημοσιοποιήσει, νὰ ἀφορίζεται. Καὶ τοῦτο διότι γίνεται αἷτιος βλάβης στὸν λαόν, μὲ τὸ νὰ δίδει ἀφορμὴ νὰ ὑποπτευθεῖ τὸ πλῆθος, ὅτι ὁ λειτουργὸς ἱερεὺς εἶναι ἀνάξιος.

Τὸ γενικὸ νόημα τοῦ παραπάνω Ἱεροῦ Κανόνος ἀφορᾷ τὴν πνευματικὴ εὐθύνη, ποὺ ὑπέχει, κυρίως, ὁ κληρικὸς, ἐφ’ ὅσον ὀφείλει νὰ αἰτιολογεῖ κάθε δημόσια πράξι του στὴν Ἐκκλησία. Μέχρι σήμερα πολλοὶ ἐπίσκοποι καὶ πνευματικοὶ πατέρες προτρέπουν τὸ ποιμνιο πρὸς ἐμβολιασμό, χωρὶς τὴν ἐλαχίστη ἀγιογραφικὴ ἢ ἱεροκανονικὴ αἰτιολόγησι. Ἔτσι συμβάλλουν στὴν ἀμβλυνσι τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν, πάνω στὸ ἐπίμαχο θέμα τῆς ἔκτρωσις, ἀλλὰ καὶ στὸν θάνατο ἢ τὴν βαρεῖα ἀναπηρία πολλῶν.

δ.Τὸ ἐρώτημα περὶ τῶν ἐπιτιμίων στοὺς ἐμβολιαζομένους, κληρικούς καὶ λαϊκούς.

Ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὰ παραπάνω, οἱ ἐμβολιαζόμενοι, κληρικοί καὶ λαϊκοί, ἐμπίπτουν, κατὰ κανονικὴν ἀκρίβειαν, στὰ προβλεπόμενα ἐπιτίμια τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τοὺς ὁποίους ἤδη ἔχουμε μνημονεύσει στὸ παραπάνω κείμενο.

Τὰ ἐπιτίμια ὅμως, σύμφωνα μὲ διαγραμματικὴ ῥήση τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξατομικεῦνται «ἐν καιρῷ καὶ προσώπῳ καὶ ποσότητι καὶ ποιότητι», δηλαδή κατὰ τὶς περιστάσεις, τὸν χαρακτήρα, τὴν ἡλικία καὶ τὴν παιδεία τοῦ καθενός.

Ἡ ἀρχὴ αὐτὴ ἀπαντᾷ σὲ πλείστους ὅσους Ἱ.Κανόνες καὶ ἔχει ὡς ἔρεισμα τὴν φιλόνητο συγκατάβαση τῆς Ἐκκλησίας μας στὴ σχετικότητα τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων^{lxxvii}. Ἄλλωστε, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, “ὁ γνούς... καί... μηδὲ(ν) ποιήσας... δαρήσεται πολλάς· ὁ δὲ μὴ γνούς...δαρήσεται ὀλίγας^{lxxviii}”.

Συμπεράσματα

1. Ἡ εἰσαγωγή τῶν ἐμβολίων στὴν ἰατρικὴ φαρέτρα, ὡς ἐνδεχόμενη προληπτικὴ ἀντιμετώπιση τοῦ Covid-Sars 2, προϋποθέτει τὴν ἐν ψυχρῷ δολοφονία μεγάλου ἀριθμοῦ ἐμβρύων ἀνθρώπων.
2. Τὸ περιεχόμενο τοῦ ἐμβολίου καθὼς καὶ ὁ τρόπος δράσης στὸν ἀνθρώπινο ὄργανισμό ἐπιφέρει πλεῖστες ὅσες ἀναπηρίες, πολλάκις σοβαρές, ἕως καὶ θανατηφόρες.
3. Ἡ προώθηση τοῦ ἐμβολιασμοῦ μὲ ὄχημα τὴν πνευματικὴ ἐξουσία ἀποτελεῖ ἐξαναγκαστικὴ πράξη ἐλέγχου τοῦ αὐτεξουσίου καὶ ἐξισώνει τοὺς ἀνθρώπους μὲ πρόβατα ὀδηγούμενα ἐπὶ σφαγὴν.
4. Ὁ “Κύριος ἔδωκε φάρμακα” καὶ γιὰ τὴν συγκεκριμένη ἀνθρωπογενῆ καὶ ἀνίερη ἐπίθεση στὴν ἀνθρωπότητα μὲ αἰχμὴ τοῦ δόρατος τὸν “χιμαϊρικό” Covid-Sars 2. Ἡ ἐπισταμένη γνώση τῆς ἰατρικῆς παθοφυσιολογίας, καθῆκον κάθε γιατροῦ, καὶ ἡ ἔντιμη κλινικὴ ἐφαρμογὴ τῆς ἔχουν ἤδη ἀπομυθοποιήσει σὲ συντριπτικὸ ποσοστὸ τὴν ἀναγκαιότητα-τραγέλαφο τῶν νοσοκομειακῶν νοσηλειῶν καὶ τῶν εἰσαγωγῶν στὶς θανατηφόρες μονάδες ἐντατικῆς θεραπείας, ὅπου ἐπίορκοι γιατροὶ ζηλοῦν δόξαν Μέγκελε.

5. Τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως θὰ συγκριθοῦμε μὲ τοὺς lapsi, οἱ ὅποιοι δὲν κατάφεραν νὰ “κοινωνήσουν τῶν θείων παθημάτων” διὰ τοῦ μαρτυρίου, σὲ ἀντίθεση μὲ μᾶς, πού παραλογιζόμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ γρίππη, καὶ κονιορτοποιοῦμε στὴ συνείδησή μας, “γὰ τὸ τίποτε”, τὰ ζωηφόρα ἱερὰ εὐαγγελικὰ πιστεύματα.

6. Τὰ θανατωθέντα ἀθῶα ἔμβρυα θὰ γίνουν κριτές μας, διότι κακοποιήθηκαν γὰ τὴν ἱκανοποίηση τῆς ἀνίερης ἐπιστήμης, τῆς νέας αὐτῆς εἰδωλολατρικῆς θεότητος.

7. Σὲ ὅλες τὶς ἀνθρωποθυσίες πρὸς ἐξαγνισμό τοῦ λαοῦ, τόσο στὴν ἀρχαιότητα ὅσο καὶ σήμερα, προσφέρονται θύματα ἀδύναμα καὶ ἀθῶα. Στὸν εἰδωλολατρικὸ κόσμον αὐτὸ ἀποτελοῦσε στοιχεῖο τοῦ “σπερματικῆς λόγου”. Ἀπὸ τὴ στιγμή, ὅμως, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ, ἐκτὸς πάσης ἁμαρτίας, κενωθεὶς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς μᾶς ἐξηγόρασε ἐκ τῆς κατάρας τοῦ Νόμου, τέτοιες πρακτικὲς ἀποτελοῦν ἀσύγγνωστο ὕβρι.

8. Ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶναι αὐτόνομη. Εἶναι φυσικὴ συνέπεια τοῦ κατ’εἰκόνα, δώρημα τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπον γὰ τὴν ἀνάψυξή του, λόγω τῶν συνεπειῶν, πού προέκυψαν ἀπὸ τὴν παράχρησιν τοῦ αὐτεξουσίου του στὸν Παράδεισον. Ὁ Κύριος “ἔδωκεν ἀνθρώποις ἐπιστήμην ἐνδοξάζεσθαι ἐν τοῖς θαυμασίοις αὐτοῦ, καὶ ἰατρὸν ἔκτισε καὶ μυρεψὸν καὶ φάρμακα ἐκ γῆς^{lxxix}”. Ἡ αὐτόνομη ἐπιστήμη καταντᾶ σὲ “αὐτονομία πλάνης^{lxxx}”, δηλαδὴ εἰδωλολατρεία κατὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον.

“Τὰ εἰδωλα τῶν ἐθνῶν, ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων..., καί, ὅμοιοι αὐτοῖς γένοιντο οἱ ποιοῦντες αὐτὰ καὶ πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ’ αὐτοῖς^{lxxxi}.”

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Τάδε λέγει Κύριος·
«Ἐχουσι Μωσέα καὶ Προφήτας·
ἀκουσάτωσαν αὐτῶν».

Λουκᾶ 16,20

Εἶπεν ὁ Κύριος·
«Εἰ μὴ ἦλθον, καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς,
ἀμαρτίαν οὐκ εἶχον·
νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι
περὶ τῆς ἀμαρτίας αὐτῶν».

Ἰωάννου 15,17

Ἔγραφα στὴν Αθήνα τὴν 28^{ην} Νοεμβρίου 2021, ἡμέρα μνήμης τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, τοῦ Νέου Ὁμολογητοῦ, τοῦ ἐλέγξαντος τὸν Κωνσταντῖνον Κοπρώνυμον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ Εἰκονομάχους καὶ ἀθλήσαντος ὑπὲρ τῶν ἁγίων Εἰκόνων.

π. Στυλιανὸς Ἐμμ. Καρπαθίου MD-PhD

Πρεσβύτερος

Ἴατρος - Ψυχίατρος

Διδάκτωρ Βιοηθικῆς Πανεπιστημίου Αθηνῶν

ⁱ Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, *Περὶ διαφορῶν ἀποριῶν*, P.G.91,1156 C-1157A

ⁱⁱ Ἡ ἀποστροφή “μειζὺς ἄμικτος καὶ τέρας ἀλλόκοτον” εἶναι τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου. *Πηδάλιον*, Σχόλια εἰς τὸν 83^{ον} Ἀποστολικὸν Κανόνα, διὰ τοῦ ὁποίου καταδικάζεται ὁ Παποκαίσαρισμός. *Πηδάλιον* σελ. 109.

ⁱⁱⁱ *Ἀποκάλυψις Ἰωάννου*, 14,8 · 16,19· 17,5 · 18,2 · 18,10-21.

^{iv} *Σοφία Σειράχ* 38,6 κ. ἐ. «καὶ αὐτὸς ἔδωκεν ἀνθρώποις ἐπιστήμην ἐνδοξάζεσθαι ἐν τοῖς θαυμασίοις αὐτοῦ· ἐν αὐτοῖς ἐθεράπευσε καὶ ἤρε τὸν πόνον αὐτοῦ.»

^v *Γένεσις*, 11,1-9

^{vi} Σπερματικὸς λόγος ἐνδεικτικὰ «Παρὰ πᾶσι σπέρματα ἀληθείας δοκεῖ εἶναι», Ἰουστίνου, *Ἀπολογία Α΄*, P.G. 6, 396B.

^{vii} “Ὁ ἥλιος δὲν θὰ ξεπεράσει τὰ μέτρα του, ἀλλιῶς, οἱ Ἐρινύες οἱ θεραπεινίδες τῆς Δίκης, θὰ τὸν ἀνακαλύψουν, γιὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρουν στὴν φυσικὴ τάξη.” Ἡράκλειτος, *Ἀπόσπασμα 94*.

^{viii} *Κολασσαεῖς*, 1,17.

^{ix} <https://humanevents.com/2021/09/21/wuhan-scientists-planned-to-release-coronaviruses-into-chinese-cave-bats-18-months-prior-to-outbreak/>

^x *Α΄ Κορινθίους*, 1,27

^{xi} Δ. Καραμπερόπουλος, *Ἡ πρώτη ἐπιστημονικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ ἐμβολιασμοῦ κατὰ τῆς εὐλογίᾳς ἀπὸ τοῦς Ἕλληνες ἱατροὺς Ἐμμανουὴλ Τιμόνη καὶ Ἰάκωβο Πυλαρινό, (ἀρχές 18ου αἰ.)* Βλ. Δελτίον Α΄ Παιδιατρικῆς Κλινικῆς Πανεπιστημίου Αθηνῶν, 53, 2006.

^{xii} Isaak Asimov, *Τὸ χρονικὸ τῶν ἐπιστημονικῶν ἀνακαλύψεων*, σελ. 198.

^{xiii} Boylston, Arthur (2012-07). «The origins of inoculation». *Journal of the Royal Society of Medicine* (en inglés) 105 (7): 309-313.

- ^{xiv} Institute Losier Charlotte, Update: COVID-19 Vaccine Candidates and Abortion-Derived Cell Lines, με επικαιροποίηση στις 02 Ιουνίου 2021. Τήν έγκυρότητα και αξιοπιστία, του συγκεκριμένου Ινστιτούτου, αναγνωρίζει και ο Ευρωπαϊκός Οργανισμός Βιοηθικής.
- ^{xv} Πανδέκτες, I, III, 31, IV,I.
- ^{xvi} Institute Losier Charlotte, Update: COVID-19 Vaccine Candidates and Abortion-Derived Cell Lines.
- ^{xvii} Μονογραφία του προϊόντος://www.ema.europa.eu/en/documents/product-information/vaxzevria-previously-covid-19-vaccine-astrazeneca-epar-product-information_el.pdf
- ^{xviii} Μονογραφία του προϊόντος: https://www.ema.europa.eu/en/documents/product-information/covid-19-vaccine-janssen-epar-product-information_el.pdf
- ^{xix} Institute Losier Charlotte..., ό.π. · Europees Instituut voor Bio-ethiek, *Coronavirusvaccins en het gebruik van cellen van geaborteerde foetussen: stand van zaken*. <https://www.ieb-eib.org/nl/nieuws/biomedisch-onderzoek/medisch-onderzoek/coronavirusvaccins-en-het-gebruik-van-cellen-van-geaborteerde-foetussen-stand-van-zaken-1926.html> · Official portal for North Dakota State Government, στην ηλεκτρονική διεύθυνση: www.health.nd.gov και αναζήτηση, μέσω λέξεων-κλειδιών, όπως π.χ. fetal cell κλπ.
- ^{xx} Οι καταγγελίες της κ. Melissa Strickler είναι κυκλοφορημένες από την Project Veritas, στο πέμπτο βίντεο της σειράς έρευνών για το εμβόλιο COVID της Pfizer.
- ^{xxi} <https://www.newsbreak.gr/ellada/157394/yparchei-ypoleimma-dna-ton-nekron-emvryon-sta-emvolia/>
- ^{xxii} <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC5130882/> (Vaccine. 2016 Dec 12; 34(51): 6617–6625. Published online 2016 Jun 15. doi: 10.1016/j.vaccine.2016.02.015 Bettina Klug et al. Adventitious Agents and Live Viral Vectors: Considerations for Archiving Samples of Biological Materials for Retrospective Analysis
- ^{xxiii} *Ιωάννου*, 16,13 και 5,19
- ^{xxiv} Μ. Βασιλείου, *Όροι κατ'έπιτομήν*, P.G. 31, 1080-1081 και P.G. 31, 744
- ^{xxv} *Ιωάννου Δαμασκηνού, Έκδοσις ακριβής της ὀρθοδόξου πίστεως*, 2, 12, PG 94, 320. Γρηγορίου Παλαμᾶ, Κεφάλαια φυσικά κ.λ.π. 47, PG 150, 1150A.
- ^{xxvi} *Ίσαάκ Ίερομονάχου, Βίος Γέροντος Παΐσιου τοῦ Ἁγιορείτου*, Ἅγιον Ὅρος, 2004, σ. 691)
- ^{xxvii} *Παροιμίες* 16,18.
- ^{xxviii} *Ἡσαΐου* 65,14.
- ^{xxix} *Ἐξόδος*, 21,22-23. Στην αρχαιοελληνική γραμματεία ή “ἀνταποδοτική κύρωση” ονομάζεται “ἀντιπεπονηθός”.
- ^{xxx} *Ἐξόδος*, 21,12 κ.έ.
- ^{xxxi} *Ἐξόδος*, 21,28 κ.έ.
- ^{xxxii} *Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος Αρχ.*, *Προγαμαίαι σχέσεις, πολιτικός Γάμος, Ἀμβλώσεις (Αναδημοσιεύσεις ἄρθρων)* Ἐκδ. «Ὄρθοδόξου Τύπου», Ἐν Αθήναις 1986 σελ. 90-97.
- ^{xxxiii} *Ψαλμ.* 103,14* 139,15 *Ἐκκλ.* 11,5 και *Ψαλμ.* 138 (139).
- ^{xxxiv} *Δευτ.* 32,6 (Ωιδὴ Μωϋσέως) Περισσότερα βλ. Στ.Καρπαθίου, *Ἱστορία τοῦ ζυγωτοῦ και ἐξωσωματικὴ γονιμοποίηση*, Ἐκδ. Δόμος, Αθήνα, 2011, σελ. 185 κ.έ.
- ^{xxxv} *Λουκᾶ* 1,14 και 1,41-45.
- ^{xxxvi} *Ι.Καρμίρη, Τὰ Δογματικά και Συμβολικά μνημεία τῆς Ὄρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, Τόμος I, σελ. 175.
- ^{xxxvii} *Ιωάννου Δαμασκηνού, Έκδοσις ακριβής της Ὄρθοδόξου πίστεως Γ',2 P.G. 94, 985B- Καρμίρη Ι., Τὰ Δογματικά...*, σελ.180.
- ^{xxxviii} *Ι. Καρμίρη, Τὰ Δογματικά...*, ό.π. σελ. 207.
- ^{xxxix} *Μ. Ἀθανασίου, Πρὸς Σεραπίωνα 1, 28 (PG 26, 593D-596A)].*
- ^{xl} *Π.Μπούμη, Κανονικὸν Δίκαιον* Αθήνα 1991 σελ. 6. · *Β. Φειδᾶ, Ἱεροὶ Κανόνες* Αθήνα, 1998, σελ. 23.
- ^{xli} *Ι. Καρμίρη, Τὰ Δογματικά...*,ό.π. Τόμ. Β' σελ. 808/(888)
- ^{xlii} Ἐπισημῶς τὸ κείμενον-πηγὴ τῶν ἀπὸ 13-1-21 Συνοδικῶν ἀποφάσεων δὲν ἔχει δοθεῖ στὴν δημοσιότητα, με ἀρχεϊακὸ ἀριθμὸ καταχώρησης 41/4-1-2021.
- ^{xliii} *Μ. Ἀθανασίου, Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀμμούν.* “Ἐπεὶ και τῶν ἄλλων τῶν ἐν τῷ βίῳ γινομένων εὐρήσομεν τὰς διαφορὰς κατὰ τι γινομένας οἶον, φονεύειν οὐκ ἔξεστιν, ἀλλ' ἐν πολέμοις ἀναιρεῖν τοὺς ἀντιπάλους και ἔννομον και ἐπαίνου ἄξιον. ...” P.G. 26, 1173 B.
- ^{xliv} *Ἀριθμῶν*, λᾶ', 19,24.

- ^{xlv} *Πράξεις Αποστόλων*, 5,15.
- ^{xlvi} *Ματθαίου*, 25,40 κ. έ.
- ^{xlvii} Pamela Acker, *Vaccination A Catholic Perspective*, 2020.
- ^{xlviii} <https://www.youtube.com/watch?v=XONxYzgXDDM>
- ^{xlix} <https://celebhook.com/melissa-strickler-pfizer-wikipedia-who-is-the-whistleblower/>
- ^l *Ψαλμούς*, 12,19 κ.ά
- ^{li} *Γένεσις*, 1,28
- ^{lii} Πρβλ. Μ. Βασιλείου, *Κανών ξστ΄ και Ιωάννου Νηστευτού, Κανών κθ΄*.
- ^{liii} Οί Κανόνες του Νηστευτού δεν περιλαμβάνονται στον 2^{ον} της Πενθέκτης Συνόδου, είναι όμως ασφαλείς οδηγοί του εκκλησιαστικού ήθους.
- ^{liiv} Δοξαστικό Έσπερίων, ΚΖ΄ Νοεμβρίου
- ^{liv} Αίσχύλου, *Επτά επί Θήβας*, 1021,1046 και 1008.
- ^{lvi} Σοφοκλέους *Αντιγόνη*, 255 κ. έ., «ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὖ, λεπτή δ' ἄγος φεύγοντος ὧς ἐπὶν κόνις.»= ὁ νεκρὸς καθόλου δὲ φαίνονταν, ὄχι ἐνταφιασμένος βέβαια μὲς στὴ γῆ, μὰ ψιλὸ χῶμα σὰν ἀπὸ κάποιου ποὺ ἴθελε ἀπ' τὰ μίασμα νὰ γλιτώσει, τὸν σκέπαζε ἀπὸ πάνω.
- ^{lvii} Πρβλ. Σοφοκλέους, *Οιδίππος Τύραννος*, 876-878.
- ^{lviii} «Οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον φόρμην τὰ σὰ κηρύγμαθ', ὥστ' ἄγραφα κάσφαλή θεῶν νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν» Σοφοκλέους, «*Αντιγόνη*», 453 – 455.
- ^{lix} Κωνσταντίνος Ἀρμενόπουλος, *Ἐξάβιβλον (Πρόχειρον Νόμων)* Βιβλίον στ΄ τίτλος Ε΄
- ^{lx} «...ἀπὸ τοῦ σπέρματός σου οὐ δώσεις λατρεύειν ἄρχοντι» {καὶ κατὰ τὸ μασωριτικὸ κείμενο, «νὰ μὴ ἀφιερώσεις οἰονδήποτε ἀπὸ τὰ τέκνα σου στὴν ὑπηρεσία τοῦ Μολώχ...»} *Λευϊτικόν*, 18,21 · 20,2. 27,1-8. Θεοδώρητου Κύρου, *Ἐρωτήσεις εἰς τὴν Ἑξοδον*, ΚΕ΄, P.G. 80,336BC.
- ^{lxi} ΜΕΕ Τόμ. ΙΒ΄ σελ. 454. R. Girard, *Ἐθεώρουν τὸν σατανάν ὡς ἀστραπήν*, Ἐκδόσεις Ἐξάντας – Νήματα, Αθήνα, 2002, σελ. 122.
- ^{lxii} Φλάβιος Φιλόστρατος, *Τὰ ἐς τὸν Τυανέα Απολλώνιον, Απολλωνίου τοῦ Τυανέως ἐπιστολαὶ καὶ Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου πρὸς τὰ ὑπὸ Φιλοστράτου εἰς Απολλώνιον τὸν Τυανέα διὰ τὴν Ἱεροκλεῖ παραληφθεῖσαν αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Χριστοῦ σύγκρισιν*. Cap. XXIII, (Ἐκδ. LOEB Τόμ. ΙΙ σελ. 542-543.)
- ^{lxiii} *Ψαλμός*, 126,1.
- ^{lxiv} Ἡ ἀποστολὴ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον ΣΤ΄, παράγρ. 11: Ἡ ἀποστολὴ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς μαρτυρία ἀγάπης ἐν διακονίᾳ.
- ^{lxv} *Ὠσηέ*, 4, 11-12 κ.έ., *Ἀποκάλυψις* 14,8.
- ^{lxvi} Εἰς μὲν τὴν ἔννοια τοῦ “προπέτης” νοεῖται ὁ ἀπερίσκεπτος καὶ βίαιος, εἰς δὲ τὴν ἔννοια τοῦ “αὐθάδης” ὁ ἰσχυρογνώμων, ἀπειθαρχος καὶ ἀλαζονικός.
- ^{lxvii} The ICD-10 classification of mental and behavioural disorders: clinical description and diagnostic guidelines, F60.2. World Health Organization, 1992.
- ^{lxviii} Σοφοκλής, *Οιδίππος Τύραννος*, στ. 371.
- ^{lxix} <https://www.protothema.gr/greece/article/1110629/paraitithike-apo-tin-epitropi-farmakoepagrupnisis-tou-eof-o-kathigitis-panagiotis-vlahogiannopoulos/>
- ^{lxx} Τετραμηνιαῖο Τεῦχος Ὀρθοδόξου Πνευματικῆς Οἰκοδομῆς, «Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος τῆς Πάρου», Τεῦχος 1^{ον}, Ἰανουάριος–Ἀπρίλιος 2001, Ἐκδόσις «Ὀρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη. Ἡ μετάφραση στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἀπὸ τὸν Γεωργιανὸ Συναξαριστὴ, εἶναι τοῦ φοιτητῆ κ.Γεωργίου Ἰασαρίτζε. Οἱ ἅγιοι αὐτοὶ ἐορτάζουν τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου.
- ^{lxxi} Πόποβιτς Ἰουστίνος, *Ἀνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος*, Ἐκδ. Ἀστήρ, Αθήναι 1970, σελ. 35.
- ^{lxxii} *Ματθαίου*, 16,24.
- ^{lxxiii} Π.Χρήστου, «Διωγμοί», στὴν Θ.Η.Ε. Τόμ.5^{ος}, σελ.123.
- ^{lxxiv} Α΄ -Β΄ -Γ΄ -Δ΄ Κανόνες τῆς ἐν Ἀγκύρα Συνόδου.
- ^{lxxv} *Ἰωάννου*, 12,31.
- ^{lxxvi} Β΄ *Κορινθίους*, 6,15.
- ^{lxxvii} Ἰωάννου τῆς Κλίμακος, *Λόγος πρὸς ποιμένα* P.G. 88,1189. Πρβλ. τοὺς Α΄ -Β΄ -Γ΄ -Δ΄ Κανόνες τῆς ἐν Ἀγκύρα Συνόδου, κ. ἄ.
- ^{lxxviii} *Λουκᾶ*, 12,47.
- ^{lxxix} Πρβλ. *Σοφία Σεράχ*, 38,1-9.
- ^{lxxx} Γρηγόριος Θεολόγος, *Λόγος* 39, 7, P.G. 36,341C.
- ^{lxxxi} *Ψαλμός*, 113 (114), 12 καὶ 16.